

Reünistenvereniging
Nunc meminisse iuvat

Tempora Nostra juni 2023

I Tempora Nostra ■ 35ste jaargang, juni 2023

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Warm weerzien op mini-reünie examenklas 1981/1982	42
• Jan Lurinks legt uit: toegangspoort Olympisch stadion	9	• Plus: hilarische verhalen en persoonlijke ontboezemingen uit dezelfde lichtung	45
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	10	• In memoriam Wim Kalb: bruggenbouwer en mensenmens	48
• NMI-prijswinnaar Marc van der Sangen (2014)	22	• Henk Wijnen tekent en verklaart de stroomspoel	50
• Loopbaan Jan Lurinks getekend door de oorlog en de 'Kwaai klas', (Lichting 1946), deel 1	25	• Personalia	51
• Robin de Koning en Sietske Hendriks bevaren wereldzeeën	32	• Colofon	54
• Trix Coerts, 55 jaar na Beekvliet	36		
• Tempora Nostra 25 jaar geleden (1998): Marc Kapteijns redactielid en rector Wintjes als 'berucht plakker'	39		

I Voorwoord lente-uitgave 2023

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

De eerste uitgave van *Tempora Nostra* in 2023 stoort zich niet aan meteorologische seizoenomstandigheden. Het is lente en dus ontspruit er weer een "primula veris".

Niemand weet het nog, maar met bijna letterlijk deze zin (op het jaartal na) begon mijn voorwoord 22 jaar geleden,

in 2001. Ik gebruik deze openingszin nu weer, omdat die toepasselijker is dan ooit. Deze wat verlate lente-uitgave is de tweede *Tempora Nostra* van 2023. De eerste TN van begin dit jaar was de vertraagde winterversie van eind 2022. We houden ons dus al een paar keer niet aan de verschijningskalender van TN. Maar dat achterlopen heeft gelukkig geen enkele invloed gehad op de kwantiteit van de bijdragen en de kwaliteit van de inhoud.

Huidig *Beekvliet* en oud-*Beekvlieters* komen namelijk weer in ruime mate in het nieuws en dus ook in dit blad. Een van de eerste meisjes in de schoolbanken van *Beekvliet*, Trix Coerts, beschrijft, 55 jaar na *Beekvliet*, dat haar leven heel anders is verlopen dan ze toen gedacht had. Haar klasgenoot Kees Quinten duikt in de TN-archieven van 25 jaar geleden, op zoek naar beruchte of anderszins bekende *Beekvlieters*.

Marc van der Sangen, winnaar van de NMI-prijs 2014, blik met Patrick van Aarle en Bram van Hulten terug op zijn oude school. Hij legt uit hoe 'bomen' toen al een rol speelden voor deze 'agrariër van huis uit' en dat die nu voor hem van (levens)belang zijn.

Reünies werpen altijd een bijzonder licht op je oude schooltijd. Je hoort na 40 jaar weer de gekste verhalen, onverwachte onthullingen, maar ook de trieste constatering dat klasgenoten van toen er niet meer zijn. Lees de boeiende impressies van examenklas '81-'82.

Spannend is het reisverslag van Robin de Koning en Sietske Hendriks, twee avonturiers, die met een zelf verbouwde boot geruime tijd de wereldzeeën bevaren en haar (een boot schijnt vrouwelijk te zijn) en elkaar daarbij goed leren kennen.

Oud-leerling, oud-docent en redactielid Jan Lurinks vertelt zijn (school)herinneringen aan onze eindredacteur Cees ter Stege. Die ontboezemingen zijn zo uitgebreid dat we het tweede deel daarvan in de volgende uitgave opnemen.

Een bijzonder In Memoriam voor Wim Kalb, oud-leerling en oud-surveillant van *Beekvliet*, besluit deze uitgave. Ineens realiseerde ik me al schrijvend dat in dit voorwoord tien keer het woord 'oud' voorkomt. Oppassen dus dat 'leeftijd, ouderdom en verval' geen obsessie worden...

*Mundus senescit (de wereld wordt oud).
Leve de jeugd!*

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de Tijd

De vorige editie van deze rubriek sloten we af met de Kerstquiz, maar inmiddels is kalenderjaar 2023 al een flink eind gevorderd. Met de verbouwing en corona eindelijk achter de rug belooft het voor het eerst in tijden een volledig normaal kalenderjaar te worden. Derhalve is er genoeg te vertellen over activiteiten in de afgelopen maanden.

Door Patrick van Aarle

Open Dag

Op 29 januari konden voor het eerst sinds 2020 de leerlingen en ouders van groep 7 en 8 weer live welkom worden geheten op de Open Dag. Alleen het buitenterrein lag er op dat moment nog kaal en niet volledig begaanbaar bij: daaraan werd nog druk gewerkt. Maar dat mocht de pret niet drukken: de verbouwde school bruiste van de activiteiten en de reacties op het nieuwe gebouw waren vrijwel louter positief. In maart leidde het tot een kleine 120 nieuwe aanmeldingen voor de brugklas.

Enthousiaste Beekvlieters vertegenwoordigen dit jaar Grenada bij THIMUN in Den Haag

Internationale activiteiten

Dat de coronapandemie definitief achter de rug was, betekende ook dat een aantal internationaal georiënteerde activiteiten eindelijk weer kon plaatsvinden. Eind januari konden zeven Beekvlieters uit klas 5 en 6, onder begeleiding van geschiedenisdocent Teun van Schaaijk, weer live in Den Haag deelnemen aan THIMUN, The Hague International Model United Nations, een activiteit waaraan Beekvliet al sinds midden jaren 80 deelneemt. En in het kader van het Erasmus+-programma 'Reframing perspectives on sustainability' ging begin februari

Afdelingsleider klas 1 Joep Teulings vertelt op de Open Dag over de brugklas op Beekvliet

een groep van voornamelijk vijfdeklasers naar Edinburgh om daar samen met Duitse, Italiaanse en Schotse leeftijdsgenoten te werken aan het thema 'Plastics'. Het was een leerzame en leuke laatste bijeenkomst van een project dat door de omstandigheden van afgelopen jaren onbedoeld een mix van online en

live bijeenkomsten was geworden. Een minder vrolijke constatering was dat het mogelijk na 30 jaar het laatste samenwerkingproject was tussen Beekvliet en het Schotse Trinity College, omdat die school na Brexit niet meer in aanmerking komt voor deelname aan het EU-Erasmusprogramma.

Veel interesse voor de gevarieerde expositie van de examenleerlingen Beeldende Vormgeving in de Verkadefabriek

Kunst en muziek in de Verkadefabriek

Op Valentijnsdag stond de profielwerkstuk-presentatieavond op het programma. Ook deze was voor het eerst in drie jaar weer op school: de zesdeklasers presenteerden hun eindwerkstukken aan ouders, andere familie en klas 5. In de (blauwe) aula en de (oranje) via was een groot scala aan onderwerpen te bewonderen: van een zelfontworpen duurzame foodtruck tot ruimtepuin en van schizofrenie tot kansongelijkheid in het hoger onderwijs.

Twee dagen later stond het volgende examenonderdeel op het programma: de Avond van de Kunsten. Voor het eerst presenteerden de examenkandidaten van de kunstvakken Beeldende Vormgeving en Muziek zich gezamenlijk, op een prachtige locatie: de Verkadefabriek in Den Bosch. Met de examenerken van de beeldende vormgevers was een fraaie expositie samengesteld die alle gasten konden bezoeken alvorens zij de zaal in gingen voor het zeer gevarieerde examenconcert van de

De volledige muziekeindexamenklas in actie bij het slotoptreden, met klas 5 als achtergrondkoor

muzikanten. Bij het slotoptreden traden alle examenkandidaten samen op, met hun opvolgers uit klas 5 als achtergrondkoor. Het was een zeer inspirerende avond en in deze vorm zeker voor herhaling vatbaar!

Politiek en filosofie

Eind februari, twee weken voor de echte verkiezingen, mochten de bovenbouwleerlingen hun stem voor Provinciale Staten uitbrengen in de scholierenverkiezingen. Docenten Jikke Bastiaansen (maatschappijleer) en Koen Hans (filosofie) hadden echte stemhokjes en -bussen geregeld bij de gemeente en ook de wijze van stemmen verliep precies zoals in een echt stembureau: wie zich niet officieel kon identificeren, mocht geen stem uitbrengen. Het Brabants Dagblad kwam een kijkje nemen, zie <https://www.bd.nl/sint-michielsgestel/beekvliet-stemt-alvast-voor-de-provinciale-staten-hier-wordt-meer-gelachen-dan-in-echt-stembureau-af16dcc4/>.

De winnende partijen op Beekvliet bleken D66, Groen Links en VVD, samen goed voor 40% van de stemmen.

Zeer regelmatig behalen Beekvlietleerlingen goede prestaties bij de diverse olympiades, de scholierenwedstrijden in allerlei vakgebieden, maar op 25 maart was er op dat gebied toch nog

Selma Vollenberg uit klas 5 krijgt de derde prijs bij de Filosofieolympiade overhandigd

een Beekvliet-primeur te beleven: een podiumplaats bij de Nationale Filosofieolympiade! Selma Vollenberg, leerling uit klas 5, behaalde er de derde prijs. In

Jonge aanplant nabij de hoofdingang. Goed te zien is hoe het stenen gedeelte groen kleurt door het gras ertussen.

een veld van 80 deelnemers, onder wie zeer veel zesdeklassers, wist zij met haar essay over de experience machine van Robert Nozick de jury te overtuigen van filosofisch inzicht, argumentatieve vaardigheden, creativiteit en originaliteit.

Buitenterrein kleurt groen

Met de lente in Nederland wilde het dit jaar maar niet vlotten, maar de grote hoeveelheid regen was wél zeer goed voor het zojuist aangeplante groen op het Beekvliet-terrein. Nadat eerst de paden richting de hoofdingang en de nieuw aangelegde fietsenstalling voorzien waren van een stenenpatroon waartussen gras groeit – zodat het geheel een groene uitstraling krijgt – was het vervolgens tijd om beukenhagen, gras, boompjes en andere beplanting aan te leggen. De opdracht hiervoor

Zicht op de nieuwe Blaula met de nieuwe vijver ervoor. Nog even wachten op water in de vijver!

De nieuwe fietsenstalling kleurt ook langzaam groen

kwam terecht bij het bedrijf van oud-Beekvlieter Marc van der Sangen (examen 2014), zodat niet alleen het nieuwe gebouw, maar ook het nieuwe groen op het terrein volgens het adagium 'oud-Beekvliet bouwt Beekvliet' wordt gerealiseerd. Elders in deze editie van Tempora Nostra is een interview met Marc te vinden!

Laatste schooldag klas 6

Het enige wat nog niet voltooid is, is de vijver: vanwege de grote regenval was de bodem van de vijver zeer lange tijd te nat om het grondzeil te plaatsen. Voor de leerlingen van klas 6 betekende dat dus in elk geval geen duik in de vijver tijdens hun Laatste SchoolDag, maar het gebouw en terrein waren wel zo ver gevorderd dat ze op 20 april in een maffiathema de regie over de school een dagje konden overnemen. Dat was weer als vanouds: posters die docenten op de hak namen, een stormbaan voor de leerlingen en een gezellige barbecue samen met het personeel tot slot. Op het moment dat ik dit schrijf, ploeteren ze op de eindexamens. Eind juni weten we of de afschaling van alle extra examen-

faciliteiten uit de coronaperiode effect hebben gehad op het slagingspercentage. We zijn benieuwd! Daarover volgende keer dus meer!

Een kunstzinnige interpretatie van Beekvliets slogan, de nieuwbouw en de rector sierde de school op de laatste schooldag van klas 6.

Jan Lurinks legt uit: Toegangspoort Olympisch stadion

Vervolg Griekenlandreis. Na ons dansfestijn in Delphi zetten we onze reis voort naar Nafpaktos en varen met de veerboot naar Patras. Daar nemen we de bus naar Olympia, waar naast het opgravingsterrein vooral het fraaie museum onze aandacht trekt.

Tijdens de wandeling over het opgravingsterrein is er geen mogelijkheid om rustig een tekening te maken. Daarom al wandelend met viltstift en balpen de ingangspoort van het olympisch stadion getekend. Die heb ik later thuis met de computer voorzien van kleur. ★

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Door Peter van Overbruggen

Tonproater Bram van Hulten

Bram van Hulten (ex. 2014) trad succesvol op bij de jaarlijkse Krabberklets in Den Dungen.

Buitendorper, Gestelaar Bram van Hulten (als automonteur Bram Krikker) leverde de ultieme oplossing voor technische problemen aan de auto. Langzamerhand bouwt Van Hulten aan een reputatie als tonprater. Hij liet de indruk achter dat er nog ietwat te schaven is aan zijn buut.

Bron: Brabants Dagblad, 20 januari 2023, door Willem Geurts

Rozenkrans van Vincent van Gogh?

Peter van Overbruggen (ex. 1967) krijgt als Van Goghonderzoeker voor Van Gogh Village Museum Nuenen een rozenkrans onder ogen, die volgens de bezitster Ali Baltink van Van Gogh geweest zou zijn, toen hij in Nuenen woonde en werkte. Ali biedt de rozenkrans in eerste instantie aan aan het Van Gogh Museum in Amsterdam.

(...) Per ommeegaande krijgt Ali bericht terug van een van de conservatoren van het Amsterdamse museum. Het is een mooi verhaal, vindt zij. Maar: 'Het Van Gogh Museum kan de rozenkrans helaas

Ali Baltink (†2022) overhandigt rozenkrans aan Peter van Overbruggen

niet in de collectie opnemen'. Omdat ze snapt dat Ali uit Haaksbergen een goed plekje wil vinden voor de rozenkrans die mogelijk van Vincent van Gogh is geweest, raadt de conservator haar aan contact te zoeken met museum Vincentre in Nuenen. Dat doet Ali en zo komt ze in contact met Peter van Overbruggen, de Van Gogh-kenner uit Nuenen. (...) En zo stapt Peter van Overbruggen op een zonnige zomerdag in 2022 in de auto om de rozenkrans in Haaksbergen van Ali over te nemen. (...)

Nadat Peter van Overbruggen de rozenkrans in Haaksbergen ophaalde, is hij zelf op onderzoek uitgegaan. (...) "De krans is zo'n 150 jaar oud en stamt uit de tijd dat Vincent in Nuenen rondliep en er De Aardappeleters schilderde, zijn eerste meesterwerk." Twijfel is er zeker ook, zegt hij. Niet in de laatste plaats omdat Vincent van Gogh helemaal niet katholiek was. "Wat moet een zoon van een protestantse dominee in godsnaam met een rozenkrans?", vraagt hij zich af. (...) Het principe van het museum is, zegt hij, dat als iets in het Vincentre wordt tentoongesteld, er een bewezen relatie moet zijn met Vincent van Gogh. (...) Een open einde dus, met een voorlopig plekje voor de rozenkrans van Ali Baltink uit Haaksbergen bij de Heemkundevereniging in Nuenen. (...) Maar het verhaal is mooi, vindt Peter van Overbruggen. "Dankzij deze verhalen blijft Vincent van Gogh levend." En misschien is een open einde wel het allerfijnst aan een bijzonder verhaal: "Speculaties zijn altijd mooier dan de werkelijkheid."

Bron: AD, BD, ED, Tubantia, januari 2023 door Marjon Kok

Hanne Buis vertrokken bij Schiphol

Hanne Buis (ex. 1995), ooit kandidaat-CEO, vertrekt per 1 februari bij de Schiphol Group. Met het vertrek van Buis (46) is er van het voormalige directieteam niemand meer over.

Aan het vertrek van Buis ligt een verschil van inzicht ten grondslag. (...) Buis laat zelf weten dat ze met veel energie en plezier gewerkt heeft bij de Schiphol Group en dat ze het betreurt dat de arbeidsrelatie komt te vervallen. "De

Hanne Buis

luchtvaartsector is een belangrijke sector die Nederland verbindt met de wereld. Ik ben dankbaar dat ik al die jaren in verschillende rollen bij heb kunnen dragen aan die verbinding en aan de nodige veranderingen in de luchtvaart." (...) Buis sorteerde aanvankelijk voor op een carrière als arts. "Dat was mijn grote wens toen ik nog op de middelbare school zat. Maar na twee keer te zijn uitgelopen voor Geneeskunde ben ik Beleid & Management van de Gezondheidszorg gaan studeren aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Later heb ik die studie gecombineerd met de studie Nederlands Recht", vertelde ze in 2022 aan Luchtvaartnieuws Magazine. Na haar afstuderen besloot Buis drie jaar lang fulltime te gaan zeilen, waarbij ze in aanloop naar 2004 onderdeel was van de Nederlandse Olympische kernploeg. "Daarna besloot ik het over een andere boeg te gooien en uit te kijken naar een baan met maatschappelijke relevantie." Die vond ze bij de Schiphol Group, destijds nog zonder het voorvoegsel 'Royal'. (...) In 2017 startte Hanne Buis als directeur van Lelystad Airport. "Die functie

paste mij perfect. Ik heb mijn steentje mogen bijdragen aan de aanleg van de benodigde infrastructuur en het regelen van alle voorwaarden die aan een regionale luchthaven verbonden zijn." (...)

Bron: *Luchtvaartnieuws.nl*

Zachte landing van Vincent Kortbeek

Vincent Kortbeek (ex. 2000) begon in november aan zijn baan als technisch directeur bij de Atletiekunie, na maanden vol sportieve successen maar ook verhalen over een verslechterd topsportklimaat onder zijn voorgangers en financiële zorgen. Een drastische koerswijziging is volgens hem echter niet nodig.

Een poos hield Vincent Kortbeek (40) alle binnengekomen interviewverzoeken af. Nu, na drie maanden, vindt hij het wel het juiste moment om de pers bij te praten en spreekt hij van 'een eenvoudig begin en zachte landing' als nieuwe technisch directeur van de Atletiekunie. (...) "Het was zachter dan je aan de voorkant zou denken", zegt Kortbeek. "Er is geen grote tweestrijd binnen de Nederlandse atletiek tussen twee verschillende kampen, zo ervaar ik dat niet. (...)

Op het gebied rond grensoverschrijdend gedrag waakt hij voor stevige uitspraken. Niet van plan zijn voorgangers te bekritisieren, of conclusies uit onderzoeken te delen. Kortbeek, afkomstig uit een atletieknest, in de topsport als bobsleeër actief op de Spelen van Turijn (2006), benoemt vooral hoeveel er al in gang is gezet om te verbeteren. (...)

Bron: *Brabants Dagblad, 9 februari 2023, door Pim Bijl*

Een man met meer dan tien instrumenten

Oud-leerling en multitalent Diederick Ensink (ex. 2005) omschrijft het als een gezonde verslaving dat hij zoveel instrumenten bespeelt. Daar komen nu ook nog de Franse hoorn en de zingende zaag bij. Behalve de piano passen alle instrumenten in zijn auto.

(...) Nu is er dan zijn langdurige debuut, waarin een groot aantal instrumenten de revue passeert. De voorstelling heeft de vorm van een voorstelronde. "Daar ontkom je niet aan bij zo'n eerste programma. Door middel van de instrumenten vertel ik mijn verhaal, vanaf mijn geboorte tot de avond in het theater zelf." (...)

„Mijn eerste herinnering is dat ik op de elektrische piano speel van mijn grootouders in Oisterwijk. Doorslaggevend was de vioolles die ik vanaf mijn zevende volgde bij Peter Bleiswijk in De Speeldoos. Wat me vooral motiveerde was het samen muziek maken. Ook in het jeugdsymfonieorkest van De Muzerije in Den Bosch. Het was magisch hoe de muziek tot leven kwam.”

Aan het Fontys Conservatorium in Tilburg studeerde Ensink muziektheater en altviool. In de loop van de jaren breidde het arsenaal aan instrumenten die hij ging bespelen zich gestaag uit. "Het is er een beetje ingeslopen", zegt hij, bijna verontschuldigend. "Ik kroop achter de piano als ik alleen thuis was. Zodra mijn ouders binnenkwamen ging ik snel door met mijn huiswerk. Mijn moeder speelde dwarsfluit. Dat ben ik ook gaan doen. Daarna kwam de gitaar, die ik meenam toen ik aan mijn studie begon. (...)

Diederick Ensink. Foto: *diederickensink.nl*

Toen ik eenmaal in producties zat, kwam de vraag of ik misschien trombone kon spelen in een nummer van Doe Maar. Later was er een contrabassist nodig, en weer later een klarinet. Op YouTube heb ik gekeken hoe je die moet bespelen." (...)

Ik speel een repertoire dat reikt van Beethoven tot Coldplay, met een uitstapje naar Ramses Shaffy." Het is heel bijzonder om het programma in De Speeldoos te brengen. "Mijn liefde voor muziek en theater is daar begonnen. Met mijn vioolles in een van de kamertjes in de gang achter het toneel. En later bij de musicalgroep. Ik voel nog steeds die band met Brabant. Mijn hele familie is er geworteld."

Bron: *Brabants Dagblad, 10 januari 2023, door René van Peer*

'Ik ben niet de grootste dierenknuffelaar'

Oud-leerling Eileen Samshuijzen (ex. 2011)

zit in de Bossche gemeenteraad als fractievoorzitter van de Partij voor de Dieren en vervult die rol met passie, zo blijkt uit een interview met het Brabants Dagblad. Na Beekvliet volgde ze een niet voltooide rechtenstudie en docentenopleiding geschiedenis. Ze studeerde af op P&O aan Fontys Hogeschool in Tilburg. Ze werkt als adviseur P&O bij Stichting Nederlandse Wetenschappelijk Onderzoek Instituten. Haar hobby's zijn wandelen, geschiedenis, lezen en cultuur.

(...) Waar komt uw passie voor dieren vandaan?

„Ik heb eerder een passie tegen onrecht. Het is niet zo dat ik de allergrootste dierenknuffelaar ben. Maar ik vind dat ieder dier met respect behandeld moet worden. Dan heb ik het bijvoorbeeld over dieren in de vee-industrie, de proefdierenindustrie, maar ik heb het ook over visserij, dierentuinen en dieren die worden ingezet tijdens evenementen. Dieren worden nog veel te veel gezien

als product of onderwerp, maar niet als individu. Dieren ervaren ook pijn, verdriet en emoties. Als dat gebeurt, breekt mijn hart."

Maar waar komt dan dat gevoel voor rechtvaardigheid vandaan?

„Ik had een opschudmoment in mijn leven. Ik ben nu ruim vijf jaar veganist. En dat begon niet zozeer vanuit dieren-

Eileen Samshuijzen.
Foto: partijvoor dedieren.nl

welzijn, maar wel vanwege gezondheid. Ik ontdekte dat het veel gezonder is om plantaardig voedsel te eten. Dus geen vlees en vis meer. Of producten die van dieren komen." (...)

U bent geboren en getogen in Den Bosch, maar u heeft totaal geen Brabants accent.

„Haha, dat hoor ik vaker. Mijn moeder komt uit Zeeuws-Vlaanderen. En mijn vader uit Vught, maar zijn ouders kwamen ook niet uit Brabant. Van huis uit heb ik dus totaal geen Brabants accent meegekregen. (...) Maar ik ben toch echt hier geboren, in het Carolusziekenhuis."

Terug naar de politiek. Kunt u zich voorstellen dat veel mensen denken 'Daar heb je háár weer met haar dieren...' Is het niet met het paard van Sinterklaas, dan is het wel met de kamelen van Driekoningen.

„Dat kan ik me zeker voorstellen. Maar met de Partij voor de Dieren zijn wij koplopers op dit gebied. (...) Ik vind het heel logisch dat niet iedereen denkt zoals

de Partij voor de Dieren. Ik heb zelf ook die inzichten moeten krijgen. Ik ben niet geboren als dierenactivist en veganist. Politiek was vroeger niet mijn ambitie, maar via de Partij voor de Dieren ben ik er wel in beland." (...)

„Ik houd zelf ook heel erg van het Oeteldonks carnaval. Voor mij staat Oeteldonk voor saamhorigheid. (...) „Den Bosch is een heel mooie stad, maar ook heel conservatief. Veel Bosschenaren denken 'De wereld is nergens mooier dan in Den Bosch'. Maar het is ook goed om daar wel eens kritisch op te zijn. We moeten ook niet bang zijn om om ons heen te kijken, bijvoorbeeld naar steden als Tilburg en Eindhoven. In Eindhoven hebben ze bijvoorbeeld gratis openbaar

vervoer voor mensen met een smalle beurs. Een win-win voor armoede én duurzaamheid. Een mooi voorbeeld om in Den Bosch ook te bespreken."

Bron: Brabants Dagblad, 31 januari 2023 door Robèrt van Lith

'Als ieder lesboek zo zou zijn, dan wil ik terug naar school.'

Deze prikkelende zin las ik in een boekrecensie in Trouw. De uitspraak betreft de uitgave 'Wat maakt de mens? Onze lichamelijke in relatie tot wetenschap en techniek', die (ook) bedoeld is als het eindexamenboek 2024-2028 voor filosofie op het vwo. Een van de drie auteurs is oud-Beekvlietleerling Peter-Paul Verbeek (ex. 1988). De andere twee auteurs zijn Kirsten Poortier, docent filosofie en kunst en Erik Myin, hoogleraar filosofie aan de Universiteit Antwerpen, gespecialiseerd in waarneming, cognitie en bewustzijn.

Peter-Paul Verbeek is hoogleraar filosofie en ethiek van wetenschap en techniek, en rector magnificus van de Universiteit van Amsterdam. Ik heb me geconcentreerd op Verbeeks aandeel in het boek en het moet gezegd: stevige maar ook boeiende kost voor middelbare scholieren.

Peter-Paul Verbeek

(...) 'Je wordt niet als vrouw geboren, maar tot vrouw gemaakt.' De boektitel kan worden opgevat als een knipoog naar dit beroemde citaat van Simone de Beauvoir. Net als dat dé vrouw niet zonder meer bestaat, is er ook niet zoiets als dé mens. Poortier, Myin en Verbeek werken deze niet-essentialistische kijk op de mens uit in relatie tot techniek en wetenschap.

Ons waarnemen, handelen en zelfs onze moraliteit bewegen mee met technologieën, schrijven ze. De komst van de pil droeg bijvoorbeeld bij aan de ontkoppeling van seksualiteit en voortplanting

en speelde daarmee ook een rol in de acceptatie van homoseksualiteit, zoals de Nederlandse etnograaf Annemarie Mol ooit liet zien. (...)

'In theorie is het volgens Elon Musk mogelijk om onze complete 'geest' naar een externe harde schijf te uploaden, zodat je verder kunt leven in een robotlichaam. De vraag is: is dat nog een mens?' (...) Musk (...) maakt de scheiding tussen lichaam en geest explicieter dan ooit. Hij gelooft dat je geest los kunt snijden van het lichaam, om die vervolgens over te plaatsen en onveranderd door te leven. (...) Dit boek lijkt me een schatkist voor leraren, die volgens bevriende docenten soms verlegen zitten om goed lesmateriaal. Het is rijk aan voorbeelden uit de kunst, literatuur en film, zonder dat die ooit gezocht aanvoelen. (...)

Als ieder lesboek zo zou zijn, dan wil ik terug naar school. Gelukkig maar dat het boek er niet alleen voor scholieren is. Deze levendige, overzichtelijke en kraakheldere inleiding op de techniekfilosofie kan iedereen aanspreken.

Bron: *Trouw*, 8 maart 2023, door Tjessa Riemersma

Pieter Walraven (1926-2022) in NRC geportretteerd

Voor de NRC-rubriek 'Mijn ouders' stuurde Pieter Walraven jr. (*1956) een foto in met een korte levensschets van zijn in 2022 overleden vader, oud-docent economie op Beekvliet van 1974 tot 1981.

'Na de lagere school begon mijn vader als hulpje bij een schoenmaker. Zijn hele leven lang hield hij een passie voor leren en studeren. Hij kwam uit een arm gezin,

'Mijn vader studeerde op zolder, zijn hele leven lang'

met acht kinderen, in Den Haag. Zijn vader was timmerman, en lang werkloos in de jaren 30. De kinderen moesten een vak leren en ook geld verdienen voor het gezin.'

"In de schoenmakerij haalde mijn vader verschillende vakdiploma's. Daarna stapte hij over naar kantoorwerk, bij een leergroothandel, waarvoor we van Den Haag naar Brabant verhuisden. Mijn vader volgde avondopleidingen voor boekhouden".

(...) "Mijn vader begon op zijn 41ste aan een universitaire studie economie in Tilburg. Vijf jaar later haalde hij de titel doctorandus. Hij werd leraar economie aan verschillende middelbare scholen. Op de zolder van ons huis richtte hij een studeerkamer in: koud in de winter, heet in de zomer. Bij het ontruimen van het ouderlijk huis, een paar jaar geleden, viel ons ook op hoe tochtig het daar was.

Pieter Walraven (rechts), 12-12-1978 door Jan Lurinks

Ongezond is het niet geweest. Mijn vader is 95 jaar geworden".

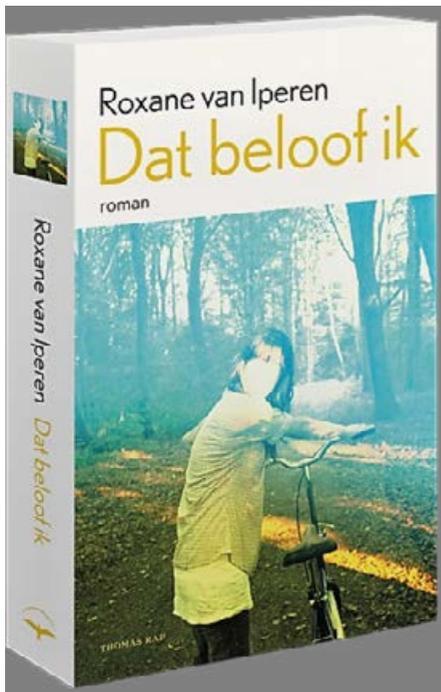
"Een carrière zoals die van hem, wordt vaak gezien als klimwerk op de sociale ladder. Ik denk dat het bij hem vooral een enorme honger naar kennis en inzicht is geweest. Ook na het behalen van zijn bul bleef hij studeren. Hij las alles: van de krant tot wetenschappelijk werk tot literatuur. Tot op het allerlaatst."

Bron: NRC, 13 maart 2023, door Gijsbert van Es

Niet de zoveelste traumaroman 'Dat beloof ik' van Roxane van Iperen (ex. 1995)

Van oud-leerling schrijfster Roxane van Iperen verscheen onlangs de roman 'Dat beloof ik'. Volgens de recensent van *Trouw* biedt het vaardig vertelde boek een ongemakkelijke leeservaring. (...) Toen Roxane van Iperen in 2021 bij

Zomergasten zat, vroeg presentator Janine Abbring of het maatschappelijk engagement van haar gast misschien iets te maken had met haar jeugd. Die zou 'onveilig' en 'ongelukkig' zijn geweest. Van Iperen weerde Abbrings poging iets over Van Iperens achtergrond voor het voetlicht te brengen vakkundig af: "Als ik aan een prachtige tafel zit, wil ik het met de timmerman over de tafel hebben, niet over dat zijn vader hem vroeger met een stuk hout op z'n kop sloeg". (...) Je ziet als lezer het drama voor je ogen voltrekken. De wederzijdse afhankelijkheid die alle gezinsleden in deze houdgreep houdt, hoe de omgeving wegkijkt: de juf die het pesten laat voortduren, de ouders van een schoolvriendinnetje die M. tijdens een noodgeval niet één nachtje onderdak willen bieden. Zelfs haar oma en ooms op de Brabantse boerderij - waar haar moeder haar naartoe brengt als de sfeer thuis te explosief is - blinken uit in passiviteit. (...) De dissociatieve

bewegingen houden het verhaal aan de oppervlakte, en door Van Iperens vertel-
lerige stijl komt de roman niet echt tot
leven: ze maakt geen werkelijk contact
met de lezer. Daardoor blijf je achter
met het gevoel dat Van Iperen ons wel
wil laten zien hoe erg het allemaal was,
maar dat ze het nog steeds niet over die
vader wil hebben.

Bron: *Trouw*, 20 mei 2023, door Femke Essink

*In de Volkskrant geeft Roxane een
uitgebreid interview, waar ze ook ingaat op
de vraag in hoeverre de roman autobiogra-
fische elementen bevat.*

(...) 'Dat beloof ik' is geen autobiografie,
maar het is erg moeilijk om tijdens het
lezen niet voortdurend de beeltenis van
een 11-, 12-jarige Roxane van Iperen
voor je geestesoog te zien. M. heeft

een grote bos kroezende krullen, het
is nogal een thema in het boek, al was
het maar omdat ze daarmee door haar
klasgenootjes op alweer een nieuwe
school dagelijks in een toiletpot wordt
geduwd. Ze groeit op in een typisch
Brabants milieu en verhuist continu,
net als de schrijver deed in haar jeugd.
Hoewel zij in interviews altijd zeer
spaarzaam is geweest met details over
haar privéleven, kan iedereen die haar
de afgelopen jaren heeft gevolgd weten
dat het verhaal voor een belangrijk deel
is gebaseerd op haar eigen ervaringen.
'Ik kan veel plezier hebben in het heel
precies uitserveren van narigheid.'
'Dat ik nooit over mijn privéleven heb
willen praten, is ook omdat ik human
interest vaak gewoon saai en voorspel-
baar vind. (...) Je kunt het één keer doen,
je hele hebben en houden eruit gooien,
als een tube verf die je leegknijpt. Hup,
daar ligt de klodder, jij blijft leeg achter,
en vervolgens ben je alleen nog maar
bekend om wie je privé bent, niet om
het ambacht, om wat je kan.' (...) Tege-
lijkertijd, zegt ze, is het voor haar wel
belangrijk om te laten weten dat ze dit
boek niet volledig uit haar duim heeft
gezogen. (...)

Roxane vertelt dat ze op haar 15e
het huis uit is geschopt omdat ze een
stoorzender was en bij haar echte vader
terecht kwam. (...) "Het zijn hele eenzame
jaren geweest." (...)

Zelf hield Van Iperen haar verleden lange
tijd op afstand. Nadat ze in Sint-Mi-
chielsgestel het gymnasium afrondde
had ze maar één doel voor ogen: 'Weg
hier, weg met alles, en zo snel mogelijk
proberen op de brokstukken iets op te
bouwen.' (...) Ze ging rechten studeren
in Amsterdam, ook met het oog op
een financieel stabiele toekomst. Het

Jan Althuisen (ex. 1967) exposeert

Op zondag 26 maart 2023 was de
feestelijke en drukbezochte opening
van de expositie *Verbeelding van de
Peel* van kunstenaar Jan Althuisen in
Museum De Wiegier in Deurne. Schrijver
en journalist Ed van de Kerkhof deed
het openingswoord en een muzikaal

Peel 2022, acryl-acrylpasta op doek

intermezzo werd verzorgd door Peter Aarts.
De tentoonstelling is nog te zien tot en met
23 juli 2023. <https://dewiegier.nl/>

besef dat ze zich in haar werk op een
geabstraheerde manier bezighield met
de thema's die haar na liggen, kwam
als gezegd pas veel later. 'Maar een
traumatisch verleden haalt je altijd in',
zegt ze. 'Je móét rouwverrichten.
(...) Maar het echte verwerken doe je
uiteindelijk in je privéleven.'

Bron: *Volkskrant*, 12 mei 2023, door Sander
Donkers

Oud-Beekvlieter praat koningin Maxima bij

Dat redactievoorzitter Peter van

*Overbruggen (ex. 1967) op 16 mei koningin
Maxima mocht ontmoeten en rondleiden
in het vernieuwde en uitgebreide van Gogh
Village Museum Nuenen was een grote eer.
Naast Blauw Bloed en Omroep Brabant
behoorde het Eindhovens Dagblad tot de
talrijke verslaggevende persinstanties.*

Koningin Máxima kon dinsdag in Nuenen
op veel belangstelling rekenen. (...) Museumgids Peter van Overbruggen
heeft de eer de koningin in een minuut
of vijf bij te praten over de tijdgenoten
van Van Gogh. "Heel mooi, al die ver-
schillende stijlen", zegt de koningin met
een blik op de wand vol werken van
diverse kunstenaars. Speciale aandacht

Peter van Overbruggen praat als museumgids koningin Maxima bij

heeft ze voor De Aardappeloogsters van Van Goghs idool Philip Sadée. "Dit is een heel mooi schilderij." En verder gaat de rondleiding, Van Overbruggen blijft glunderend achter. "Leuk dat de koningin dit opmerkte, het is een van onze laatste aankopen." (...) Ze gaat naar buiten, gaat op de foto met alle vrijwilligers (...) en laat Nuenen achter zich, waar de 170 vrijwilligers van het Van Gogh Village Museum lang nagenieten van haar bezoek.

Bron: Eindhovens Dagblad, 16-05-23, door Simon Rood

Remco Lambers (ex. 1996): 'Ik jankte voor 30 jaar alles bij elkaar'

Steenrijk, mooie vrouwen om zich heen, dikke auto's, knettersuccesvol en vooral... dood-ongelukkig. Hoe vastgoedmiljonair Remco Lambers (45) een transformatie onderging en nu op de planken staat met zijn verhaal.

(...) Met zijn lange haar, open blik en relaxte voorkomen is het bijna niet voor te stellen dat hij een paar jaar geleden nog door het leven ging als snelle vastgoedinvesteerder.

Lambers is deze dagen veel te vinden in Rosmalen, druk aan het repeteren voordat hij hier zijn Brabantse vuurdoop heeft met zijn theatervoorstelling, waarin zijn levensverhaal langskomt. Een leven dat begint op 12 april 1978 in Sint-Michielsgestel. Hij groeit op in een liefdevol gezin, met een lieve pa en ma en twee zussen. Gezegend met een goed

stel hersens gaat hij naar Gymnasium Beekvliet en staat al vanaf zijn 6de verdienstelijk te meppen op de velden van tennisvereniging Thadia. (...) „In het begin was dat echt leuk, maar als 12-jarig jongetje was ik op een gegeven moment continu de ranglijsten aan het checken, ik wilde per se de beste zijn." (...) Niet alleen op sportief vlak, óók financieel. (...) Geld, een belangrijke drijfveer voor Lambers in de eerste helft van zijn leven. Proftennisser wordt hij niet, wél gaat hij voor Rabobank werken in Amsterdam. (...) "Hard werken, dat wel, maar vanaf donderdag de nachtclubs in, heel het weekend doorfeesten. Veel alcohol, af en toe drugs. (...) Inmiddels heeft Lambers een relatie met een mooie vrouw en geld zat op de bankrekening (...) Maar eind 30 komt daar voor het eerst dat besef: 'Er zal toch meer in het leven zijn'. (...) Hij voelt zich steeds leger, gespannen, angstig. Als zijn, inmiddels derde, vriendin oppert hun relatie open te breken, stemt Lambers in. (...) Ik heb eerst voor dertig jaar alles bij elkaar gejangt, om daarna opgelucht tot het besef te komen dat het leven een

diepere laag en betekenis heeft." Vanaf dan gaat Lambers serieus soulsearchen. Meditatie, ademwerk, ecstatic dance, koudwaterzwemmen, yoga, sjamanisme, tantra: het draagt allemaal bij aan de nieuwe Remco. „Een bewustere en dankbaardere versie van mezelf." Compleet anders, maar eigenlijk ook weer niet. „Ik denk dat ik zo altijd al geweest ben, het moest er alleen uitkomen." Lambers' nieuwe levensdoel is mensen meegeven dat ze hun hart open moeten stellen - 'vooral mannen kunnen daar wel wat hulp bij gebruiken' - hun passie moeten volgen, maar ook hoe ze daar geld mee kunnen verdienen. In ieder geval wil hij anderen inspireren met zijn verhaal. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 25 mei 2023, door Kim van Hout

Een schermstunt van Tristan Tulen (ex. 2009)

Plots stonden ze (...) in de finale van de World Cup in Istanbul (...) de Bossche schermbroers Tulen, die de helft van het nationale team vormen.

Tristan Tulen is er de man niet naar om grote woorden te gebruiken nadat hij individueel brons en zilver met het team heeft gewonnen bij de World Cup in Istanbul. „De kans dat we met het team olympische kwalificatie afdwingen, is nog altijd heel klein", tempert hij de verwachtingen. (...) Omdat Tristan Tulen ook al individueel zilver pakte bij het EK, heeft hij de A-status van NOC*NSF met bijbehorend stipendium. „Het is geen vetpot, maar ik ben nu wel tijdelijk gestopt met mijn baan als fysiotherapeut. Daardoor heb ik tijd om een paar

dagen in de week mee te trainen bij commerciële ploegen in Duitsland. Mijn broertje kan dat niet. Hij studeert nog, heeft geen inkomen. Dus ik heb zijn ticket naar Istanbul ook betaald. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 26 mei 2023, door Max van der Put

Sleutelconflict Beekvlietboerderij

De voormalige Beekvlietboerderij waar de gijzelaarsexpositie is ondergebracht heeft een probleem.

Een rare situatie. De gemeente Sint-Michielsgestel is eigenaar van de Beekvlietboerderij. En er zitten twee gebruikers in het pand: de Heerlijkheid Herlaar en Stichting Beekvlietboerderij, eigenlijk ook nog Stichting Gijzelaarkampen Sint-Michielsgestel, want die zaken zijn in twee stichtingen ondergebracht. (...) Maar nu het volgende: de expositieruimte is van nieuwe sloten en dus andere sleutels voorzien, zodat de Heerlijkheid Herlaar niet bij haar eigen expositie 'Gegijzeld maar niet verslagen' kan. „We waren verbijsterd", zegt John Barendregt van Heerlijkheid Herlaar. „De expositie is ons bezit. En dat is nu gegijzeld door Stichting Beekvlietboerderij." (...) Beiden hebben geen formele positie in de Beekvlietboerderij. (...) Aanvankelijk zou de Beekvlietboerderij mét ondergrond worden verkocht voor ongeveer 450.000 euro. Nu de grond in handen blijft van Gestel, valt het 'afstoten' van de maatschappelijk vastgoed natuurlijk veel lager uit.

Bron: Brabants Dagblad, 26 mei 2023, door Domien van der Meijden

I NMI-prijswinnaar Marc van der Sangen (2014) 'Ik ben opgevoed met het idee dat iedereen gelijk is'

Gestoken in tuinbroek en met aarde onder zijn nagels stapt Marc van der Sangen (2014) zijn oude school binnen. De oud-winnaar van de NMI-prijs vindt het prima om geïnterviewd te worden voor Tempora Nostra, maar er zit wel een beetje tijdsdruk achter. 'Ik heb nu precies een uur tijd vrij kunnen maken, maar ik moet zo weer door naar een volgende klus,' drukt hij ons op het hart. De volgende levering van zijn bedrijf Baltus Bomen staat namelijk alweer te wachten.

Door Patrick van Aarle en Bram van Hulten

Marc won in 2014 de NMI-prijs, de prijs die Nunc Meminisse luvat uitreikt aan een leerling die door iedereen nog jaren herinnerd zal worden. In het juryrapport werden verschillende redenen genoemd waarom hij deze prijs verdient, waaronder het feit dat hij al vanaf de vierde klas met de 'auto' naar school kwam, wat mogelijk was door zijn landbouwvoertuigenrijbewijs. Ook na Beekvliet bleef landbouw een grote rol spelen. 'Mijn vader had een varkensboerderij en daar hielp ik altijd bij,' vertelt Marc. 'In het eerste jaar dat ik studeerde ging ik dus overdag naar de HAS in Den Bosch en dan stond ik 's nachts nog varkens te laden.'

Zijn broer wilde het familiebedrijf graag samen met Marc overnemen, maar al snel kwamen ze tot de conclusie dat dat niet meer haalbaar was: 'In deze industrie moet je ongelooflijk veel investeren,' verklaart hij nuchter de situatie, 'en dat was gewoon al te lang niet gedaan. Dan ga je aan de concurrentie ten onder. Gelukkig valt die concurrentie in de bomen nog wel mee en had ik al een flink veld aangeplant toen ik nog

Marc met planten op het terrein van Beekvliet

op Beekvliet zat, dus daar kon ik ook al snel mee aan de slag.'

HAS én eigen bedrijf

Zaten al deze werkzaamheden zijn opleiding Bedrijfskunde en Agribusiness dan niet in de weg? Marc, lachend: 'Volgens de HAS zat het mijn studie wel

Klas 1c in 2008. Marc bevindt zich op de voorste rij volledig rechts. Stef bevindt zich op de tweede rij als tweede van rechts.

in de weg, ja. Ik merkte daar al snel dat ze niet zo blij waren met alles wat ik ernaast deed. "Jij gaat het hier niet redden" werd er tegen me gezegd. Nou, dat moet je net tegen mij zeggen. Ik heb alles afgemaakt.' Over zijn opleiding is Marc dan ook niet erg te spreken: 'Je kwam daar gewoon als een nummertje binnen en moest er dan met een diploma weer uitkomen. Misschien was het allemaal wat makkelijker gegaan als ik een beetje met die stroom was meegegaan, maar zo zit ik niet in elkaar. Als ik voor de zoveelste keer in een les zat waarbij de docent niks nieuws te vertellen had, dan zei ik gewoon: "Ik ga, want dit is niet meer nuttig." Daar maak je niet per se vrienden mee, maar ja, ik was ondertussen ook bezig met het opzetten van een eigen bedrijf. Op de HAS zeiden ze de hele tijd dat ik dat niet met een studie kon combineren, maar zodra ik van de opleiding af was en de zaken goed begonnen te lopen, wilden ze ineens graag mijn verhaal gebruiken als voorbeeld van hoe succesvol je kan zijn als je die opleiding had gevolgd. Ik dacht: mooi niet.'

Stond stevig in mijn schoenen

Op zijn tijd op Beekvliet kijkt Marc een stuk positiever terug. 'Ik heb me hier op Beekvliet nooit minder gevoeld dan een ander. Ik had in eerste instantie ook helemaal niet door dat veel klasgenoten uit een ander soort milieu kwamen dan ikzelf. In groep 8 maakte het niet uit waar je vandaan kwam en ik ben met datzelfde idee hier binnengekomen.' Het tekent de Gemondenaar, die ondanks zijn nieuwe omgeving zes jaar lang altijd zichzelf bleef. 'Nou ja, ik heb me in mijn tweede en derde jaar wel wat anders gekleed dan in de brugklas,' blikt hij daar zelf op terug. 'Je wilt er toch bij horen. Maar ik ben nooit gaan doen alsof ik meer of minder was dan de mensen om me heen. Ik kan me voorstellen dat sommige mensen die op een boerderij zijn opgegroeid het moeilijk vinden om op Beekvliet zichzelf te blijven en toch mee te komen, maar ik stond van mezelf gewoon stevig in mijn schoenen.' Dat Marc niet op zijn mondje is gevallen, blijkt ook tijdens de lessen Latijn: 'Ik heb zo vaak strafregels moeten schrijven omdat ik mevrouw Dierckx met 'jij' aansprak in plaats van met 'u',' lacht hij.

‘Maar ik ben gewoon opgevoed met het idee dat iedereen gelijk is, dus ik vertikte het om de ene persoon anders aan te spreken dan de andere. Ik moet zeggen: inmiddels spreek ik al mijn klanten wel met ‘u’ aan, zo netjes ben ik dan ook wel weer.’

Beste vriend Stef

Als Marc in 2008 naar Beekvliet komt, komt hij niet alleen. Hij gaat het avontuur aan samen met zijn beste vriend Stef van den Dungen. Helaas wordt dit gezamenlijke avontuur ruw onderbroken als Stef in de carnavalsvakantie van 2009 plotseling komt te overlijden. Het is voor de hele klas een klap in het gezicht, maar voor Marc al helemaal: hij raakt op twaalfjarige leeftijd zijn beste vriend kwijt. ‘Ja, dat is wel een flinke klap geweest,’ blikt hij erop terug. ‘Ik moet zeggen dat ik er ook nooit helemaal vrede mee heb gekregen dat hij ineens overleden is. Niet al te lang geleden is iemand in mijn omgeving zelf uit het leven gestapt. Ook veel te jong, maar die heeft er dan nog zelf voor gekozen, snap je? Stef heeft die keuze nooit gehad.’ In de jaren na het overlijden van Stef ging een deel van de klas ieder jaar op de verjaardag en sterfdag van Stef langs bij diens ouders. Marc doet dat nog steeds ieder jaar. ‘Zoiets kun je gewoon nooit echt afsluiten voor jezelf. Ik draag dit voor altijd met me mee.’

Klandizie uit Beekvliettijd

Inmiddels is Marc al een behoorlijke tijd bezig met zijn eigen bedrijf: Baltus Bomen. Samen met zijn compagnon Jorg heeft hij inmiddels zo’n zeven mensen in dienst. Of hij de op Beekvliet opgedane kennis en vaardigheden daar nog steeds kan gebruiken? ‘Laat ik heel eerlijk zijn,

Marc ontvangt de NMI-prijs uit handen van Patrick van Aarle

ik spreek niet meer dagelijks Frans,’ grapt Marc. ‘Duits wel trouwens, daar komen nog een hoop klanten vandaan. Daarnaast haal ik wel nog een hoop klandizie uit mijn Beekvliettijd. Ik lever veel aan ouders van oud-klasgenoten in Vught bijvoorbeeld.’ Of Marc nog dagelijks profijt heeft van Beekvliet, valt dus te bezien. Andersom heeft Beekvliet vanaf nu wel dagelijks profijt van Marcs werk. Een week na het interview kreeg Marc namelijk te horen dat Baltus Bomen de beplanting op het vernieuwde schoolterrein mocht gaan verzorgen. Inmiddels heeft hij met zijn medewerkers het terrein rondom de ingang en het parkeerterrein voorzien van plantjes en beukenhagen. Het moet allemaal nog even groeien, maar dan heeft het Beekvliet-terrein weer net zo’n groene uitstraling als voor de verbouwing. Met dank aan de NMI-prijswinnaar 2014!

Rebelse Lichting 1946 (Kwaai klas) botste met seminariecultuur Loopbaan Jan Lurinks getekend door de oorlog

In 1946 ging Jan Lurinks naar Kleinseminarie Beekvliet omdat hij priester wilde worden. Hij kwam terecht in een klas met leerlingen die, net als hij, gevormd en getekend waren door de Tweede Wereldoorlog. Zij hadden geleerd het (Duitse) gezag te wantrouwen en te ondermijnen, en lieten zich daarna ook niet zomaar in het gareel van de strak georganiseerde seminariecultuur persen. Deze Lichting ‘46 kreeg door de heren professoren (docenten van Beekvliet) dan ook het stempel ‘Kwaai klas’ opgedrukt. Bijna geen van de leerlingen werd (of bleef) uiteindelijk priester. De Kwaai klas was een voorbode van een nieuwe, naoorlogse tijd, die uiteindelijk resulteerde in de roerige jaren zestig.

Door Cees ter Stege

Lurinks zou niet alleen seminarist van Beekvliet zijn, hij werd er ook leraar. Van 1957 tot 1992 was hij als docent tekenen verbonden aan Beekvliet. Vele honderden leerlingen, ofwel zo’n 35 jaargangen, leerden van hem de beginselen van de teken- en schilderkunst. Beekvlietveteraan Lurinks maakte het allemaal mee: met moeder op de vlucht voor bombardementen op Zevenbergen tijdens de Tweede Wereldoorlog, zijn gemobiliseerde vader twee maanden zoek, schuilkelders, de eerste naoorlogse Lichting ‘46 als priesterstudent op Beekvliet in de roemruchte ‘Kwaai klas’, 35 jaar docentschap tekenen, Beekvliets overgang van internaat voor priesterstudenten naar zelfstandig gymnasium. Hij zag het sterk verzuilde Nederland veranderen, en ook Beekvliet veranderde, aanvankelijk schoorvoetend, mee. Zijn levensverhaal kan model staan voor wat veel van zijn leeftijdsgenoten, de oorlogsgeneratie, te verstouwen kregen.

Lurinks schildert nog altijd. Foto Jan Zandee

Verzuild Zevenbergen

Jan Lurinks werd op 30 juli 1933 geboren in Breda als oudste van vier kinderen. In 1937 verhuisde de familie naar Zevenbergen. In het West-Brabantse stadje was ongeveer twee derde van de bevolking katholiek, een derde deel

hing het protestantse geloof aan, van wie sommigen de strenge variant. Tot in de oorlog leefden beide gemeenschappen vrijwel gescheiden, niet alleen wat betreft kerkgang, maar ook school, sportverenigingen, harmonieën en koren, krant, vakbond en politieke partij. Een strikt verzuilde samenleving, zoals in heel Nederland destijds. “Wij woonden wel tussen de protestanten, hadden protestantse burens. Maar met protestantse kinderen speelde je niet, die bleef je liever uit de weg, bovendien kende je elkaar niet goed; er werd eerder op elkaar gescholden.”

Het scheelde wel of ze streng in de leer waren of minder streng. “Ik ging vaak helpen bij de protestantse bakker naast ons. Toen ik naar het grootseminarie ging zei hij tegen mij: ‘Als jij priester wordt dan krijg jij van mij de kelk.’ Bijzonder, omdat die kostbaar is en meestal door de eigen familie betaald werd.

Na de oorlog veranderden de verhoudingen helemaal; de zoon van de bakker ging naar het conservatorium en werd organist van zowel de protestantse als de katholieke kerk. De schotten werden afgebroken. Mijn eigen ouders waren ook heel gemakkelijk. Zij waren niet vergeten dat de bakker mijn moeder met drie kleine kinderen mee op sleeptouw nam toen zij de polder in moesten vluchten voor de bombardementen.”

Dramatische aanloop oorlog

Lurinks vertelt over de dramatische aanloop naar de oorlog. “Bij ons begon het in 1939. Mijn vader was wegens oorlogsdreiging gemobiliseerd en gelegerd in Zeeland.” Op 11 mei 1940, een dag na de Duitse inval en drie dagen voor het bombardement van Rotterdam, werd

een groot gedeelte van Zevenbergen door de Duitse Luftwaffe in de as gelegd. “Mijn moeder zat met drie kleine kinderen rond 17.00 uur nog rustig te eten toen onze wijk vanuit het niets de volle laag kreeg. De bommen vielen in onze straat, de helft van alle woningen vloog in brand. Met mijn twee kleine zusjes in de kinderwagen en met hulp van de burens vluchtten wij de polder in.” Lurinks heeft nog altijd de beelden op het netvlies van een lange sliert vluchtelingen, vergelijkbaar met de recentere stroom oorlogsvluchtelingen uit Syrië en Oekraïne. De directe aanleiding voor het bombardement was vermoedelijk het feit dat de Fransen de Moerdijkbruggen probeerden te heroveren. Ruim veertig mensen lieten het leven.

Vader twee maanden spoorloos

“We kwamen bij boeren in de polder terecht voor onderdak in de hooischaar. Na een week konden we terugkeren. Gelukkig stond ons huis er nog, maar de helft van de straat was weggevaagd.” “Van pa ontvingen we twee maanden lang geen enkel bericht. In Zeeland werd na de capitulatie (15 mei 1940) nog enkele dagen doorgevochten; de militairen daar hadden zich niet overgegeven, mede om de Fransen gelegenheid te geven te vluchten.” Het gezin bleef intussen maandenlang verweesd thuis achter, moeder verkeerde in grote onzekerheid en wist niets over de toestand van haar echtgenoot. “Misschien was hij wel omgekomen, we dachten dat we hem nooit meer terug zouden zien. Al die tijd hadden we ook geen inkomen. Na twee maanden stond hij plotseling onaangekondigd voor de deur. Hij was in krijgsgevangenschap gehouden.”

Razzia's

De Duitsers richtten het strategisch gelegen stadje in als een soort vesting: ‘Festung Siebenbergen’ stond op de stafkaarten. De stad werd in de loop van de volgende jaren omringd met een brede, diepe antitankgracht. Alle toegangswegen werden afgesloten met enorme bunkers. Binnen de vesting werden loopgraven gegraven met mitrailleursnests en andere versperingen, waarvoor mannen werden opgeroepen die ook via razzia's uit huis werden gehaald. “Dat hoorde je als kind allemaal aan en daardoor kreeg je de pest aan Duitsers.” De bezetter vorderde de lagere school om die als kazerne in te richten. Leerlingen moesten uitwijken naar garages, fabriekshallen, meisjesscholen, en zelfs de wachtkamer op het station fungeerde als leslokaal. “Het was allemaal provisorisch, het gaf veel gedoe en je kreeg maar voor de helft van de tijd les. Klassen wisselden elkaar af in de beperkt beschikbare ruimtes. Daardoor liepen we achterstand op in het onderwijs. Omdat we veel vrij hadden en ons verveelden, was er alle gelegenheid om kattenkwaad uit te halen.” De jeugd die zich weinig bewust was van de gevaren genoot van de relatieve vrijheid en het avontuur. “We hebben plezier genoeg gehad!”

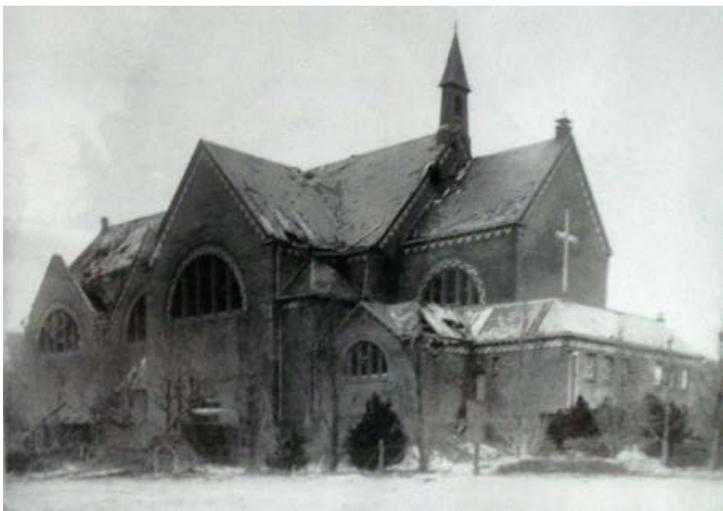
Illegale activiteiten

Jans teruggekeerde vader regelde tijdens de bezetting als hoofdbambtenaar van de gemeente Zevenbergen de persoonsbewijzen en de distributie van bonkaarten. “We hadden thuis een kamer en suite. De voorkamer werd door ons vrijwel niet gebruikt. Deze kamer werd door het Duitse leger opgeëist als onderkomen

voor Duitse officieren. Tijdens alle oorlogsjaren waren er Duitse officieren ingekwartierd. Met sommige officieren konden we goed overweg, op anderen kon je wel schieten.” Vader verzorgde ook illegale persoonsbewijzen voor onderduikers. Boven op een van de slaapkamers stond een koffertje met alle benodigdheden voor het maken van een persoonsbewijs. In de avond kwam dan iemand stilletjes achterom en die ging via de trap naar boven om een en ander te laten veranderen in zijn papieren. Vader zette vervolgens zijn handtekening onder het document. Zo regelde hij voor onderduikers ook distributiebonnen.” Het verblijf van officieren had voor en nadelen: “Door hun onderdak te verschaffen werden we meer vertrouwd en met rust gelaten. Maar het vervalsen en distribueren geschiedde vrijwel onder hun ogen en was daardoor wel gevaarlijk.”

Saboteren

In zijn vrije tijd was Lurinks ook als misdienaar vaak in de kerk. “Ik kon goed met de koster opschieten. Dan stond ik om 6 uur op en ging in het pikdonker met een klein zaklampje langs de haven, de brug over naar de kerk. Als ik werd aangehouden door Duitse wachtposten, zei ik: ‘Ich gehe nach England, plons plons’, dan moesten ze lachen.” Hij kwam ermee weg. Link was het wel; zowel kerktorens als bruggen waren ondermijnd met springladingen. Toen de geallieerde tegenaanval begon, werden alle bruggen en kerktorens opgeblazen. “Door alles wat je om je heen meemaakte, werd je minder gezagsgetrouw; je leerde tegen Duitsers niet

Bartholomeuskerk
oorlogsschade

aardig te zijn, en waar je kon hen te saboteren. Dat probeerde iedereen, je had geen respect meer voor gezag. Dat gold ook richting politie: sommige dienders waren pro-Duits, andere niet. De bevolking leerde wantrouwig te zijn. Er werd heel veel geritseld met documenten, eten en brandstof. Lag hier een kiem voor latere rebellie? Ik denk het wel."

Schulen onder de kerk

In het najaar van 1944 kwam voor Brabant de bevrijding in zicht. Het werd sperr-zeit, je moest om 8 uur binnen zijn. NSB'ers patrouilleerden door de straten. Hun kinderen, die in militaire pakjes van de Hitlerjugend met muziekkorpsen door het dorp marcheerden, werden uitgescholden en op school ook gepest. NSB'ers waren relatief vaak arme mensen, die om opportunistische redenen lid waren geworden: voor geld en hogere rantsoenen. Maar er zaten zeker ook fanatiekelingen bij. Tijdens de turbulente bevrijdingsda-

gen kwam Zevenbergen, als laatste bolwerk op de grens tussen Brabant en de Randstad, opnieuw in de frontlinie te liggen. "We verbleven tien dagen in schuilkelders, er vielen over en weer constant granaten met veel lawaai en geweld. Op de laatste dag werd Zevenbergen voor de tweede keer gebombardeerd. Het dreunde de hele dag. Zo'n 3000 Zevenbergers, katholiek en protestant, zochten dekking onder de fundering van de katholieke Bartholomeuskerk. De pastoor, twee kapelaans en de dominee spraken de doodsbangen burgers moed in en er werd gebeden. Huisartsen voerden er operaties uit met miswijn als verdoving.

Pastoor maakte indruk

Tijdens de oorlog en zeker tijdens die angstaanjagende bombardementen baden wij elke avond met de rozenkrans het gebed voor de vrede. Mijn zusjes kenden het inmiddels uit hun hoofd. Toen we gezamenlijk onder de kerk dekking zochten, zeiden pro-

testanten tegen mijn zusje: "Toosje, bid het gebed voor de vrede nog eens." Voorheen dachten de protestanten: die katholieken, die horen bij Rome en accepteren alleen dat gezag. Toen zagen ze ineens: die katholieken zijn ook gewoon Nederlanders en net zo Oranjegezind en vaderlandslievend als wij. Andersom werden katholieke leerlingen opgevangen in protestantse scholen.

Pastoor Van Kessel. Bron: BHIC

"Veel indruk maakte pastoor Van Kessel; hij was niet bang, of wist dat goed te verbergen. In preken liet hij antifascistische standpunten doorklinken. Ook heb ik als misdienaar tijdens de zondagse Mis een paar keer meegemaakt dat pastoor Van Kessel vanaf de preekstoel alle mannen opriep de kerk via een achterdeur te verlaten, omdat aan de voorkant van de kerk een paar overvalwagens klaarstonden om ze voor de Arbeitseinsatz op te pakken."

Spanning en avontuur

Toen de oorlog voor ons als laatste in Brabant in november eindigde, was de helft van de straat weggebombardeerd; overal lag puin en het zag er verschrikkelijk uit. "De Amerikanen maakten met hun geschut, dat achter ons huis stond, steeds ongelooflijk lawaai; ze schoten over het Hollandsch Diep heen naar het nog bezette Noord-Nederland."

"Daar stonden wij gewoon bij te kijken. De Amerikanen lieten van alles slingeren, zoals granaathulzen. Soms vonden we geheel intacte granaten, waarvan we zelf de hulzen verwijderden door eerst het slaghoedje eraf te draaien, zodat we het kruit uit de hulzen konden trekken. Dat kruit stopten we overdag in de tientallen pijpen van elektriciteit, gas en andere machines, die overal uit het puin staken. 's Avonds als het donker was staken we alles aan en hadden we een feeërieke verlichting. Of we maakten er V1- en V2-tjes van en schoten die over het water. Zo zwierven we door het dorp op zoek naar spanning en avontuur."

Half les tijdens oorlog

Lurinks had door de oorlogsomstandigheden maar de helft van de lagere school kunnen volgen.

"Natuurlijk hadden we een leerachterstand opgelopen. Na de oorlog, in 1945, kregen we bijlessen van onderwijzers die beschikbaar waren, vaak bij hen thuis. Zeker diegenen die al goed konden leren kregen veel extra bijlessen."

Hoe ontstond bij Lurinks het verlangen om priester te worden?

"Als klein jongetje zie je de gelovigen en geestelijken bezig, een groot deel van de dag; de ceremonies, de kerk, helemaal beschilderd door een vrij moderne

Toneel op Beekvliet, 1948: "Murder in the cathedral"

kunstschilder, op zondagen barstensvol parochianen, dat maakte indruk. Ik zat ook op het jongenskoor, waar behoorlijk goed gezongen werd. Je leven was in die tijd helemaal geconcentreerd op de kerk."

Priestertje spelen

Lurinks was bovendien misdienaar. "Als je de eerste mis had (6 uur opstaan), mocht je ook bij huwelijken en begravingen de mis dienen, dan hoefde je op dat moment niet naar school.

Dat was voor meer jongens een goede reden om misdienaar te worden. Je speelde ook priestertje. Een vriend had op zolder een kapel gebouwd, had priesterkleding en deed alsof hij in retraite (dagen van bezinning en gebed, red.) was, of aan het brevieren (in een kerkboek bidden, red.), of alsof je op de pastorie zat, mannen onder elkaar. Je deed de mis, waarbij de een pastoor en de ander misdienaar was."

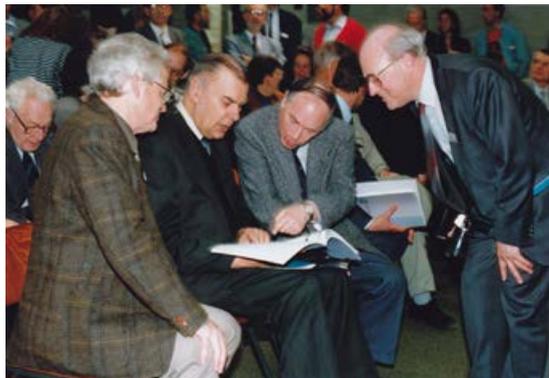
De keuze voor het kleinseminarie werd gestimuleerd door de geestelijkheid, zeker als die zag dat je wat in je mars

had. De besten van de klas kregen de kans op een goede vervolgopleiding, die indertijd alleen in de vier grote Brabantse steden te vinden was. Een kleinseminarie was weliswaar een priesteropleiding en je ging veel naar de kerk, maar verder volgde je het lesrooster van een gymnasium.

De katholieken begonnen zich steeds verder te emanciperen. Scholen werden weer opgestart. "Omdat ik goed kon leren kreeg ik na de oorlog veel bijlessen. Daarna koos ik voor het kleinseminarie om priester te worden. De kapelaan en pastoor waren voor mij een voorbeeld. Tijdens de bombardementen gaven zij veel morele steun en hebben veel mensen tijdens de oorlogsjaren geholpen met geld en bonnen. Ze waren duidelijk niet pro-Duits."

Gijzelaarskamp Beekvliet

Beekvliet was in de oorlog gijzelaarskamp en na de bevrijding gebruikt voor vluchtelingenwerk. Pas in 1946 werd Beekvliet weer geheel vrijgegeven voor onderwijs. Lichten 1946 startte in september dat jaar met drie eerste klassen. Jan slaagde voor het toelatings-

Jan Lurinks, bisschop Bluijssen, Frans Brouns (Engels) en Ad Smits (wiskunde)

Fancy fair op Beekvliet: eenmaal per jaar fancy fair (+/- 1950). Spelletjes, zoals zaklopen en met ei op lepel lopen, georganiseerd door hoogste klassen. Opbrengst ging naar de Missie. Hier: draadslikken; deelnemer moest een meter naaigaren opslurpen zonder handen te gebruiken.

examen. Treinen en bussen reden in 1946 nog maar voor helft, het kostte hem twee dagen om vanaf Zevenbergen naar Beekvliet te komen, met een overnachting in Tilburg.

Gevolgen voor lichting 46

Veel van Lurinks' klasgenoten hebben vergelijkbare ervaring gehad tijdens de oorlog. Er was overal uitval van lessen geweest, waardoor ze pas op latere leeftijd konden doorstromen naar vervolgonderwijs. Het scheelde soms wel vier jaar, wat op die leeftijd een groot verschil is. Deze iets ouderen waren door leeftijd en ervaringen wereldwijzer dan gebruikelijk voor eersteklassers. "Die mentaliteit neem je mee naar het internaat. Je denkt: ze kunnen me wat.

De normen waren vervaagd. De oorlog had afbreuk gedaan aan autoriteit, die moest je zoveel mogelijk wantrouwen en ondergraven. Sommige leerlingen waren heel goed gebekt, durfden op het internaat wat terug te zeggen. Dat waren de Heren professoren niet gewend."

In de volgende uitgave van *Tempora Nostra deel II: meer over de Kwaai klas, het internaatleven, Lurinks' vervolgoopleidingen, het docentschap op Beekvliet en de jaarlijkse reünie sinds 1996.*

I Robin de Koning en Sietske Hendriks bevaren wereldzeeën 'Zeilplannen zijn geschreven bij laagwater in het zand'

Robin de Koning en Sietske Hendriks zijn in de zomer van 2021 samen op pad gegaan. Met hun eigen boot, de SY Puffin, hebben zij onder andere de Atlantische Oceaan overgestoken naar Suriname. En ook nu, bijna twee jaar later, bevaren ze nog steeds de wereldzeeën. Een goede reden voor een verslag van hun avonturen in Tempora Nostra.

Door Robin de Koning (2004) en Sietske Hendriks (2009)

Echte schoolliefdes zijn we niet. Robin studeerde al in Nijmegen toen we een relatie kregen, terwijl Sietske nog op Beekvliet zat. Heel wat jaren verder schrijven we dit stukje zachtjes wiegend achter ons anker. Aan die vijftien kilo

hangt ons hele hebben en houden. Om ons heen boten uit alle uithoeken van de wereld. De ankerbaai is druk, want het is dit weekend carnaval hier op Carriacou. In 2011 al ontstond het idee om met een zeilboot op reis te gaan. We droomden over verre bestemmingen, ongerepte natuur en de tijd aan onszelf. In de vakanties huurden we bootjes, als test

Puffin op de Caribische Zee

Sietske en Robin op het hoogste punt in het Koninkrijk der Nederlanden, Mount Scenery op Saba

of we het samen langer dan drie dagen in zo'n kleine ruimte uit zouden houden. Na Sietskes afstuderen kochten we onze oefenboot. Een acht meter badkuipje waarop we voor het eerst zelfstandig op zee voeren. We verlegden onze grenzen, leerden de boot onderhouden en in elke jachthaven waar we kwamen, liepen we rondjes om onze ideale reisboot te zoeken.

De boot verbouwen

Op dat moment worden de plannen steeds concreter. We kopen een Van de

Robin wenst per satelliettelefoon het thuisfront een gelukkig 2022

Stadt 34. Tien meter, staal, maar wel een goede zeiler. Na een seizoen varen gaat ze op de kant voor de verbouwing van vakantieboot naar woon- en reisboot. Sietske zegt haar baan op om zoveel mogelijk zelf te kunnen doen. De verbouwing loopt volledig uit de hand en onze planning gaat op de schop. We tuimelen van de ene klus in de andere en leren onszelf in het proces goed kennen. We blijken erg precies, een tikje te perfectionistisch, maar ook volhardend. Bij alles denken we: "Nu staat ze warm en droog, kunnen we er goed bij, is de specialist in de buurt en kunnen we vanavond gewoon douchen en in ons eigen bed duiken, dus laten we dit dan ook maar écht goed doen."

Dan is het zover, de boot begint ergens op te lijken, dus gaat onze flat te koop. Maar, zoals voor velen, is de uitbraak van het coronavirus een onverwachte plottwist. De werf gaat dicht, de grenzen ook en het werk aan de boot ligt grotendeels stil. Wij twijfelen of het, zelfs als het lukt om de boot op tijd af te krijgen, verstandig is om nu los te gooien. Een oplossing dient zich aan. We reizen voor een half jaar af naar Caribisch Nederland. Robin gaat werken als eilandarts op Saba. We hebben er een

Eilandhoppen op heel blauw water

Robin en Sietske in 2010: voor het eerst samen zeilend

fantastische tijd en als we terugkomen in Nederland is onze boot Puffin bijna zo ver dat we op haar kunnen wonen.

Eindelijk op pad

In augustus 2021 komt de dag waar we zo lang naar uitgekeken hebben. Na bijna tien jaar dromen, plannen en heel hard werken nemen we afscheid van vrienden en familie en kiezen we het ruime sop. Op ons gemak zakken we de kust van Europa af. De waterkleur verandert, we zien voor het eerst dolfijnen rond de boot en langzaam wennen we aan het idee dat ons avontuur nu echt begonnen is.

Het is nu ruim anderhalf jaar sinds dat vertrek en in de tussentijd voeren we langs Nederland, België, Frankrijk, Spanje, Portugal, de Canarische Eilanden, de Kaapverden, Suriname, Trinidad en Tobago en Grenada. We staken in negentien dagen de oceaan over. Een eindeloze blauwe vlakke, waar je helemaal op jezelf bent aangewezen met als enige gezelschap elkaar, de zeevogels en de vliegende vissen. In Suriname maakten we kennis met de indrukwekkende natuur en cultuur van dat bijzondere land. Vanuit Trinidad vlogen we een tijdje terug naar Nederland om te schuilen voor het orkaanseizoen en de

Puffin ligt geankerd achter een rif

Snorkelen met schildpadden in de Cariben

scheepskas wat te spekken. We leerden onze boot, onszelf en elkaar intensief kennen en zijn ondertussen een hecht team.

Intens reizen, veel contact

Reizen per boot is intens. Je slaapt, kookt, reist en klust dicht op de elementen en op elkaar. Het weer bepaalt onze dagen en onze nachtrust. Door het intensieve gebruik heeft de boot constant aandacht nodig. Elk klein gebrek kan een kettingreactie aan ellende veroorzaken. Aan de andere kant zijn er ook veel dingen die ons gelukkig kunnen maken: een fijne supermarkt of plek om de was te doen, de dieren rond de boot of de kleur van het water. Het contact maken met andere vertrekkers (de geuzennaam voor langetermijnzeilers) is bijna vanzelfsprekend. Je zoekt elkaar op bij hoogtijdagen en bij pech. Tijdens ons intermezzo in Nederland moesten we er weer erg aan wennen dat dit niet normaal is.

In het zand geschreven

De plannen van een zeiler zijn geschreven in het zand bij laagwater, zo luidt een gezegde. Voor ons blijkt dat absoluut de waarheid. Er is een haast oneindig aantal factoren dat ons plan zomaar in de war kan gooien. Sinds januari zijn we weer onderweg. Noordwaarts langs de Caribische eilanden. Dit keer met een deadline. Er komt een kleine matroos bij en die willen we graag in Nederland verwelkomen. Dus gaat Puffin op transport vanaf Antigua, terug naar Europa. En voor volgend seizoen schrijven we alweer volop nieuwe plannen, de boeg naar Scandinavië gericht. Maar ook die plannen staan in het zand...

Mocht je het leuk vinden om meer over onze avonturen te lezen, dan kun je dat vinden op onze website www.sy-puffin.com en op onze Instagram-account: [sypuffin](https://www.instagram.com/sypuffin).

I Trix Coerts, 55 jaar na Beekvliet Vanuit religieuze inspiratie je samen inzetten voor mensen in nood

Eind 2022 was ik uitgenodigd voor een ontmoeting met een groepje jaargenoten (ex. 1967) en oud-leerlingen van examenjaar 1966. Van destijds jonge mensen aan het begin van ons leven zijn we nu acht grijze, maar vitale midden zeventigers geworden. Wat gebeurde er allemaal in die tijd? Peter van Overbruggen vroeg mij dat eens op te schrijven. Het leek hem wel interessant.

Door Trix Coerts

Na Beekvliet was het mij nog niet duidelijk wat ik wilde gaan doen. Ik wilde niet alleen studeren, maar ook iets met mijn handen doen en met mensen bezig zijn. Na enig zoeken en uitproberen werd dat de verpleging. Ik volgde de opleiding tot A-verpleegkundige in het oude Groot Ziekengasthuis (GZG) in Den Bosch. Dat ging er daar toen nog vrij spartaans en middeleeuws aan toe. De dokter was de baas, of eigenlijk de (religieuze) hoofdzuster, dan subhoofd, gediplomeerde verpleegkundigen, en leerling-verpleegkundigen en patiënten volgden onderaan de hiërarchische ladder. Althans, zo heb ik het ervaren. Mijn kennis van het Latijn hielp me wel een handje bij de studie, vergeleken met mijn collega's. Want, oh, die lastige Latijnse benamingen, die kon ik zo uit m'n mouw schudden.

Zelf sleutelen met de bahco

Met mijn diploma op zak ging ik naar de intensive care. Ik dacht daar een jaartje te blijven, om meer kennis op te doen. Dat jaartje duurde echter tot mijn pensioen, 36 jaar later. Het bleek een heel boeiend specialisme te zijn, waar veel facetten samenkomen. Veel

*Trix Coerts,
februari 2023*

sociale aspecten: intensief contact met patiënten en hun naasten, veel overleg met artsen, samenwerken met collega's, en daarnaast ook specifieke deskundigheid en techniek. Het hele ic-gebeuren stond toen nog in de kinderschoenen, want het was een nieuw specialisme. We hadden nog weinig mogelijkheden, weinig kennis en dus ook nog maar weinig en simpele apparatuur. Beademingsapparaten moesten we geregeld zelf te lijf met bahco-sleutel en schroevendraaier om ze aan de gang te houden. Totaal niet te vergelijken met de beelden van de ic die we in de coronatijd op tv zagen. Ondanks onze inzet overleden er veel mensen, ook kinderen. Dat greep ons altijd het meeste aan.

Besmet door het Lourdesvirus

Eind 70'er jaren ging er jaarlijks een groepje verpleegkundigen uit het GZG als vrijwilliger mee op bedevaart naar Lourdes. Daardoor konden er ook veel gasten met allerlei beperkingen of in de terminale fase van hun leven mee. Twee toegewijde artsen maakten dat mede mogelijk. Dit sprak me aan, omdat ik mensen daar vanuit mijn beroep de juiste hulp kon en wilde bieden. Na het eerste jaar was ik besmet door het Lourdesvirus en ben dus jaren meegegaan. Wat daaraan bijdroeg was dat we intussen ook een hechte vriendengroep waren geworden.

Een 'onbekende orde'

Dit alles riep echter meer in mij wakker: het samen geloven, dat samen vieren en je samen inzetten voor mensen die hulp nodig hebben. Dat was namelijk anders en intensiever dan in mijn normale werksituatie. In diezelfde tijd kwamen er nieuwe pastores binnen in het GZG, leeftijdgenoten, met veel aandacht voor onze patiënten en hun naasten. Ze waren ook in ons, als personeel, geïnteresseerd. Het bleken Camillianen te zijn, een voor mij totaal onbekende religieuze orde. Deze orde is in 1586 in Rome gesticht door Camillus de Lellis en stelt zich in dienst van de zieken. Wereldwijd heeft de orde ongeveer 1100 leden. In Nederland waren ze actief nieuwe leden aan het werven, zowel mannen als vrouwen. Dat gemengde werven gebeurde in die tijd hier bij meerdere ordes en congregaties. Zo zijn er o.a. de vrouwelijke Karmelieten gekomen.

Herkenbare verhalen

De Camillianen bestaan dus uit de grote, oudste, mannelijke tak. Daarnaast zijn

Trix als brancardier naar Lourdes

er later ook drie vrouwelijke groepen ontstaan, maar niet in ons land. Bij deze Camillianen vond ik gaandeweg datgene waar ik naar op zoek was: vanuit je religieuze inspiratie je samen inzetten voor mensen in nood. Aan een leven als religieuze voor mezelf had ik tot dan toe nooit gedacht. Beekvliet bleek daar onbedoeld een uitstekende voorbereiding voor te zijn geweest. Mijn medebroeders hadden natuurlijk ook bijna allemaal op een kleinseminarie gezeten. Dus kwam ik heel herkenbare verhalen en ervaringen tegen.

Een keuze voor eeuwig

Samen met een mannelijke ziekenverzorgende deed ik mijn noviciaat, het eerste vormingsjaar. Aan het eind daarvan legden we in 1984 onze tijdelijke geloften af: gehoorzaamheid, armoede, kuisheid en de voor ons belangrijkste: de dienst aan de zieken, ook met gevaar voor eigen leven. Hierop volgde zes jaar later onze eeuwige professie: dezelfde geloften, maar dan voor heel de duur van ons leven. Intussen ging mijn werk op de ic gewoon door. Met alle ontwikkelingen, steeds meer mogelijkheden, meer

Vastenavondtoneel op Beekvliet, 1966: "Het witte schaap van de familie". Op de bank v.l.n.r. Maartje Kapteijns*, Corrie Lurinks, Trix Coerts en Lidwien Kapteijns*. (*dochter van Harrie Kapteijns en zusjes van Marc).

techniek, maar vooral ook toenemende aandacht en zorg voor begeleiding en ondersteuning van patiënten en hun naasten, zowel tijdens als na hun verblijf op de ic.

Kijken in een andere wereld

Omdat er ook Nederlandse Camillianen in Barranquilla (Colombia) werken, onder wie een medezuster, mocht ik daar een paar weken rond gaan kijken. Ze wonen en werken in een wijk in het arme gedeelte van de stad. Daar hebben ze met de parochie als basis allerlei voorzieningen opgebouwd, zoals onderwijs, bibliotheek, gezondheidscentrum en kraamkliniek. Deze laatste zijn door de overheid min of meer overgenomen. Nu ligt de nadruk op een bejaardentehuis en een groot centrum voor kinderen met lichamelijke en/of verstandelijke beperkingen.

Ook in Dar-es-Salaam (Tanzania) was een Nederlandse gemeenschap ontstaan. Daar mocht ik de priesterwijding van de eerste Tanzaniaanse medebroeder meemaken. Beide reizen gaven een speciaal inkijkje in landen en op plekken waar je als gewone toerist waarschijnlijk nooit komt. Dat zijn daardoor heel boeiende ervaringen geworden.

Blijvend actief

Onze gemeenschap in Den Bosch werd in 1995 opgeheven, omdat daar nog maar één medebroeder woonde. Hij verhuisde naar ons klooster in Roermond, waar we sinds 1926 wonen en werken. In 2008 ging ik met pensioen. Dus (meer) tijd voor o.a. mantelzorg, noodhulp, voor bestuursfuncties zoals in de verwan-tenmedezeggenschap en de Vereniging van Eigenaren. Daarnaast help ik wat in de parochie. Eenmaal per maand komen we een weekend samen in ons klooster in Roermond. Omdat we met te weinig mensen waren om zelfstandig als Nederlandse provincie te kunnen blijven bestaan, zijn we gefuseerd met onze Duitse medebroeders. Om hen te kunnen ontmoeten, hebben we ook op z'n tijd een uitje naar Duitsland.

Zo is mijn leven heel anders verlopen dan ik ooit had kunnen denken. Maar ik zou het niet anders gewild hebben.

Tempora Nostra 25 jaar geleden (1998) Nieuwe rubriek 'Beekvliet bij de tijd', Marc Kapteijns redactielid en rector Wintjes als 'berucht plakker'

In 1998 start een nieuwe rubriek 'Beekvliet bij de tijd'. Marc Kapteijns zal als nieuw lid van de redactie proberen de lezers op de hoogte te houden van het dagelijkse reilen en zeilen op het Beekvliet van nu. Arnold Wintjes bespreekt in zijn column het verlangen van de overheid naar een grotere mobiliteit in het onderwijs. Sabine van Riessen is uitgeloot voor haar studie medicijnen en gaat backpacken in Nieuw-Zeeland.

Door Kees Quinten

Marc Kapteijns heeft voor zijn bijdrage een bloemlezing genomen van het Beekvliet Bulletin, het informatieblad waar ouders van leerlingen worden geïnformeerd over praktische zaken, maar ook over het wel en wee van leerlingen en leraren. Een aantal items volgen hieronder.

Getalenteerdenproject

Naast de al lang bestaande begeleiding van de zwakkere leerling is er dit jaar een getalenteerdenproject gestart. Deze leerlingen worden vrijgesteld van een aantal lessen en besteden de daarmee vrijgekomen tijd aan een project naar eigen keuze: dit varieert van een project kunstmatige intelligentie bij computers tot een cursus binnenhuisarchitectuur. Brugklassers krijgen in een aantal lessen Aardrijkskunde informatie over hun eigen omgeving, de route naar school en verkeersveilig gedrag. Op 10 maart wordt zelfs een verkeersdag georganiseerd voor de klassen één tot en met vier.

- Dat Beekvliet bij de tijd blijft, moge blijken uit het feit dat er een zelfverdedigingscursus voor meisjes wordt

gegeven en dat de school sinds kort een eigen e-mailadres heeft.

- Een Beekvliet sportteam heeft de Boerhave-spelen gewonnen, een jaarlijks door de Universiteit van Leiden georganiseerd sportfeestje.
- Het Beekvliet-orkest (bestaande uit leerlingen en leraren) heeft deelgenomen aan het Muziekfestival Zelfstandige Gymnasia in Groningen.
- Leerlingen van klas vier en vijf zijn in het kader van de internationalisering op stage geweest in Duitsland, Schotland, Tsjechië en Polen.

- Een Beekvliet-team heeft deelgenomen aan het NCRV-programma Schoolstrijd, een quiz voor middelbare scholieren.

Het team van Schoolstrijd

En dan was er de opvoering van het toneelstuk Orestes en Elektra. De bedoeling aanvankelijk was het oorspronkelijke stuk op te voeren, maar dat idee sprak de beoogde spelers en speelsters niet zo erg aan. Daarom maakte regisseuse Lilian van Overbeek een bewerking van de tekst van Euripides en paste het taalgebruik aan aan de moderne tijd: de lange monologen werden korte, krachtige zinnen vol humor en actualiteit.

Beekvlieters op reis

Het is herfstvakantie en dat is aan het weer te merken: loeiharde wind en vooral regen, veel regen. De eerste schoolonderzoeken voor de zesde klas zijn achter de rug, de brugklassers zijn redelijk gewend. De vijfde klas is terug uit Rome en heeft het prima gemaakt: zelfs in korte broek rondgelopen waar wij achterblijvers ons moesten verdedigen met regenjas en lieslaarzen. De vierde klas heeft een zwaar survivalprogramma

doorlopen in de Belgische Ardennen als variant op de aloude Luxemburgreis: slapen in tenten, zelf koken, afmattende dagactiviteiten als mountainbiketochten, klimmen, kanoën en lopen. En dat allemaal in tamelijk primitieve omstandigheden.

Uitgeloot? Dan maar Nieuw-Zeeland

Sabine van Riessen behaalde in 1996 haar diploma. Zij was niet rouwig om het bericht dat ze uitgeloot werd voor de studie Geneeskunde.

"Ik was niet overtuigd van de goede studiekeuze en een buitenlandse ervaring trok mij al veel langer... Eerst de financiën spekken; na een half jaartje was ik zo ver. Daar stond ik dan in Nieuw-Zeeland; de enorme jetlag viel totaal in het niets bij het zien van dit adembenemende land. Met andere backpackers mee in de Kiwi-bus naar de verste uithoeken: hierbij kwam ik in contact met allerlei verschillende culturen van over de hele wereld."

"Na terugkeer was ik blij dat ik in Maastricht kon beginnen! Heel soepeltjes liep het in het begin niet; na een jaar vrijheid blijheid was het begrip 'studeren' wat weggezakt, maar de motivatie was des te groter. Vaak vraag ik me af hoe ik mijn eerste jaar beter

Toneel: Orestes en Elektra

Toneel: Orestes en Elektra

had kunnen invullen als ik zie dat 50 % van mijn huidige studiegenoten die ook uitgeloot zijn geweest, een jaar lang iets gedaan hebben waar ze totaal geen zin en lol in hadden. Ik heb een nieuw land met een andere cultuur leren kennen, een tweede taal goed leren spreken, vrienden gekregen over de hele wereld. Ik heb er vooral ook een flink stuk zelfstandigheid door gekregen, evenals herinneringen voor heel mijn leven."

Rector Wintjes geen supporter mobiliteit

Rector Arnold Wintjes stelt in zijn column vragen bij het streven van de overheid naar meer mobiliteit in het onderwijs. "Regelmatige wisseling is goed voor de mens en is goed voor het bedrijf". De oplettende lezer zal in mij, een inmiddels beruchte plakker in dezelfde baan aan dezelfde school, geen enthousiast supporter van deze mobiliteit verwachten en dat ben ik ook niet. Men gaat er kennelijk vanuit dat mensen die lang eenzelfde soort werk doen daarbij in vaste patronen vervallen waarvan zij zich niet meer of moeilijk los kunnen maken... Een ander uitgangspunt zou kunnen zijn dat iemand die langdurig hetzelfde werk doet, daarin steeds beter wordt... Een

typische eigenschap van scholen is dat een groot gedeelte van de bevolking om de zoveel jaar, bij ons zes, vrijwel geheel wordt vervangen. En ik weet niet of het wetenschappelijk te onderbouwen is dat iemand zijn werk beter gaat doen wanneer hij regelmatig van collega's wisselt... Leraren voelen zich belast doordat zij door de vernieuwing van het onderwijs gedwongen worden hun werk andersoortig in te richten. Als leraren van school willen veranderen, zie je dat dat doorgaans beperkt blijft tot mensen die dichter bij huis willen gaan werken of van een combinatiebaan er één willen maken... Zeker moet het niet zo zijn dat de mogelijk gemaakte en opgelegde mobiliteit de keuzevrijheid van scholen bij het aantrekken van onderwijsgevend personeel nog meer beperkt... Misschien is dit alles mosterd na de maaltijd, want intussen is de voorraad leraren zodanig teruggelopen en worden er zo weinig opgeleid dat een schrikbarend tekort op de loer ligt. Met name de opleiding van eerstegraads ligt vrijwel stil bij gebrek aan belangstelling. Men kan zich afvragen waarom mensen geen leraar meer willen worden op een middelbare school. Misschien vinden ze hun kans op opgedrongen mobiliteit wel te groot."

I Examenklas Beekvliet 1981/1982

Impressie van mini-reünie, maart 2023

Waarom een aparte reünie? Wat gaan we na dik veertig jaar nog samen doen? Het idee voor dit initiatief ontstond tijdens de laatste Beekvlietreünie van 1 oktober 2023. Klasgenoot Yvonne Valk viel het op dat er zo weinig mensen uit 'ons jaar' waren; ongetwijfeld met goede redenen. Samen met Gert-Jan van Roosmalen leek het haar daarom leuk om een minireünie te organiseren. Het maakte eigenlijk niet uit of iemand nou precies in 1982 of elders eindexamen had gedaan; wat ons bond was dat we ooit bij elkaar in de klas op Beekvliet zaten.

Door Yvonne Valk (ex.1981)

Zo gezegd, zo gedaan: Yvonne maakte meteen samen met Gert-Jan de app-groep 'Eindexamenjaar 1981/82' aan. Binnen een half jaar zou deze uitgroeien tot een groep van wel vijfenvijftig enthousiaste deelnemers. Spontaan ontstonden allerlei andere initiatieven; oude foto's van de Provençeris werden gedeeld en zelfs enkele roemruchte jaargangen van onze kwaliteitsschoolkrant Het Kariljon kwamen tevoorschijn, met artistieke bijdragen in woord en beeld zoals je ze nu never nooit meer zult aantreffen. In de huidige cancelcultuur had menig stuk of schrijver het niet overleefd.

Beekvlietmemories

Een Spotify-list met 'Beekvlietmemories' uit de jaren '70 - begin '80 met Provençe-chansons, rock-classics en disco, groeide en groeide tot ruim een etmaal luisterplezier. Tijdens de pauzes op Beekvliet en in de tussenuren schalden deze hits met de volumeknop op max door onze knusse doorrookte huiskamer. Nu roept elk nummer weer bij ieder van ons andere herinneringen op. Het fijne van zo'n appgroep is vooral de

Gert-Jan en Yvonne

spontane communicatie. Ditjes en datjes, maar ook twijfels worden makkelijk uitgesproken: 'Zou ik wel of niet komen...' en persoonlijke verhalen over lief en leed leveren direct lieve reacties op, in woord of met hartverwarmende emoticons. Waar we vooral erg van schrokken, was het gegeven dat vier van onze

Pont-du-Gard. Foto: Wikipedia commons

klasgenoten al zijn overleden. De herinnering aan deze mooie mensen bracht ons in de groep ook weer dichter bij elkaar: het werd nu toch echt wel tijd om elkaar te gaan zien en weer eens goed vast te houden en samen het leven te vieren.

Warm weerzien

Zaterdag 25 maart was het dan eindelijk zover. Best spannend voor velen. Dat een dassenhol juist onder het spoor al het treinverkeer tussen Eindhoven en Den Bosch had platgelegd, kon het weerzien van die kant niet tegenhouden. Carpoolen dan maar. Uit alle windstreken van het land, zelfs ingevlogen uit Denemarken, zagen wij elkaar terug in Den Bosch met koffie en een Bossche bol bij bakkerij Royal. Het weerzien was warm en bijzonder. Het voelde direct weer heel vertrouwd.

Niet iedereen werd meteen herkend na 40-45 jaar, maar met een snelle blik op de naamsticker kwam dat gelukkig snel goed.

Prachtplek om te borrelen

Een ludieke stadswandeling met twee grappige en vrijpostige Bossche gidsen bracht ons via het historisch deel van de stad naar Sociëteit Amicitia/Zwarte Arend in de Peperstraat, een prachtplek om te borrelen. Op de achtergrond klonken de 'Beekvlietmemories' - hier niet met de volumeknop op de juiste stand - en werden nostalgische klassenfoto's en beelden vertoond van o.a. de bewogen schoolreis naar de Provence. Sommigen werden zelfs nu nóg bevangen door de hoogtevrees die hen ooit op de Pont du Gard overviel.

Daarna konden we aanschuiven voor een

Ludieke stadswandeling in Den Bosch, grijzer en wijzer

heerlijk driegangendiner aan prachtig gedekte tafels met kaarslicht, karaffen water en goede wijn en nog steeds die onvergetelijke achtergrondmuziek. Paul van den Berg nam het woord om namens alle aanwezigen Yvonne en Gert-Jan te bedanken voor de geweldige organisatie van deze mini-reünie: 'Wat jullie hier voor elkaar hebben gebokst, dát maakt het juist speciaal. Over het algemeen kunnen we zeggen dat het goed met ons gaat; het leven kent soms hoogtepunten, en ook diepe, diepe dalen. Maar wij zijn er nog!

Moment van stilte

Vervolgens vroeg Yvonne een moment van stilte om degenen die ons zijn ontvallen te gedenken. In gedachten waren allen die hier niet aanwezig waren toch heel dichtbij. De fijne gesprekken en het heerlijk eten maakten het samenzijn intiem. Jos van Hout omschreef het mooi: "Bijzonder dat zo'n band van 45 jaar geleden sterk

genoeg is om het tijdsverschil te doen vervagen. Mensen van vroeger ken je beter dan mensen die je beter kent van nu. We worden ouder, maar in deze samenstelling valt dat zomaar weg! Levens zijn complex en met omwegen, maar we komen er allemaal wel."

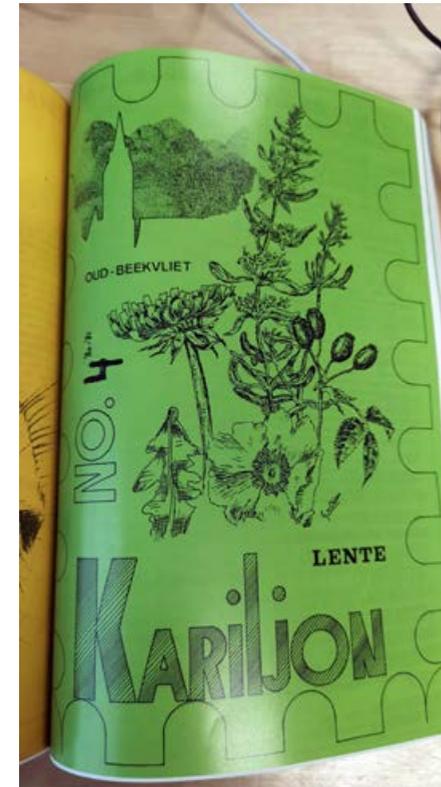
Mooi slotakkoord

Omdat Gert-Jan en Yvonne niet erg van de materie zijn, leek het Huib van Olden een passender geschenk om beiden met een warm woord te bedanken. Zijn toespraak was tegelijkertijd ook een mooi slotakkoord van een liefdevol en intiem samenzijn van de aanwezige klasgenoten. We hadden elkaar nog graag zoveel langer willen spreken, maar namen afscheid met de troostrijke gedachte dat we met elkaar op deze 25 maart het leven toch weer een beetje mooier hebben gemaakt. En met het voornemen zo'n samenkomst met enige regelmaat te herhalen.

Hilarische verhalen en persoonlijke ontboezemingen uit Beekvliets eindexamenklas 1981/1982

Na 42 jaar en soms langer zagen we elkaar weer. Uitgewaaierd naar alle provincies en sommigen zelfs naar het buitenland: nu weer even samen in Den Bosch. Erg leuk!

Mia van Pinxten stelde veel deelnemers de vraag: 'Wat zijn jouw leuke en/of minder leuke herinneringen aan Beekvliet?' Mia noteerde de antwoorden in steekwoorden, dit in de wetenschap dat degenen die erbij waren aan een half woord genoeg hebben. Iedereen die in de jaren '70 en begin jaren '80 op Beekvliet zat, kan zich in meerdere opmerkingen herkennen.

Een oud Kariljon

- * Een stapelbed stortte in en de brancard hobbelde over kinderkopjes naar de ambulance.
- * Extra activiteiten: het Kariljon, leerlingenraad, sportdag, toneelvoorstellingen. Zoals Peer Gynt in De Huif met Odette in ontroerende hoofdrol.
- * Anarchie: je kon helemaal jezelf zijn, fijnst gevoeld in de Huiskamer met alle leuke liedjes.
- * Onze plek - met pokeren (voor punten, ja, ja...).
- * Rikken en roken in de Huiskamer, met oude zitbanken, pop-posters, zelfgeschilderde muren.
- * De reis naar Berg en Dal vierde klas waar we niet met de fiets gingen.
- * Uitgegaan bij de Plak in Nijmegen en te veel gedronken.
- * Drank verstopt in de dakgoot (rest was in beslag genomen), nooit zo dronken geweest.
- * Moest uit bed getrokken worden - en daarna 8 weken fysiotherapeut.
- * Hoozemans las tijdens toets de krant, maar met een gat erin om te spioneren op spieken.

Bij hostel in de Provence in 1981, jong en onbezonnen

- * Biologieles met Verdonk buiten, planten determineren met boekje in de hand.
- * Natuurkunde met opstellingen van Van Weert, die soms zelf niet wist wat er zou gebeuren.
- * De jaarlijkse expositie van dezelfde zeeën die brugklassers altijd bij Lurinks schilderden.
- * Ontruiming bij ontploffing in het scheidelokaal in de Duitse bouw.
- * Sporten, heel veel sporten, elk tussenuur en na schooltijd volleyballen, basketballen (21'en!).
- * Mont Ventoux, de bus die niet ging. Te voet naar beneden, spierpijn in de kuiten.
- * Onuitgesproken veiligheid: iedereen kon zichzelf zijn.
- * Grote feesten in de uitbouw. Discotijd. Rock 'n' roll. Dansles voor een feest gehad.
- * Dies Natalis: ook altijd leuk.
- * De kleinschaligheid toen nog, met 350 leerlingen kenden wij als eersteklassers ook de zesdeklassers.
- * Fruitvliegjes (voor erfelijkheidsonderzoek) losgelaten tijdens seksuele voorlichting.
- * Saaie film Spartacus gezien, drie uur lang.
- * Twee leerlingen maakten er een sport van zoveel mogelijk achter elkaar er uitgestuurd te worden.
- * Natuurlijk maakte de Provencereis grote indruk, avontuur. In de kroeg een grote pul jatten (is gelukt)!
- * Stiekem in de oude gebouwen, op het

- dak tijdens vrije uren, lekker zonnen (en nog veel meer...)
 - * Leerlingen zo lang mogelijk op de school houden, elkaar helpen om erop te blijven.
 - * Eerste kussen in de bosjes bij de vijver.
 - * Laatste schooldag alsnog geschorst omdat we een irritante brugklasser in de vijver hadden gegooid. Een leerling met een motor mocht 'm alleen maar terrein opduwen, maakte te veel herrie.
 - * Docent in altijd hetzelfde pak, met vulpenspatjes die er na maanden nog steeds opzaten.
 - * Verliefd op drie jongens tegelijk. Wel alle drie leuke jongens hoor.
 - * Onder de Duitse bouw, luikje in de grond. Met lampje erin op ontdekking, onder het gebouw door.
 - * Nog zoiets: bij studiezaal in oudbouw via luik in gangen die tot onder de sportvelden liepen. Met rattenschedels, spinnen en ander ongedierte, spannend.
 - * Sportdag! Met speerwerpen, kogelstoten, verspringen. En massaal bij het hoogtepunt hoogspringen.
 - * Gym: softbal en hockey buiten. Volleybal binnen. Ook ooit schaatsen tijdens gymles.
 - * Lunch steevast weggooid en naar bakker Van Doorn voor Bossche bol, appelflap, schuimpjes.
 - * Natuurkunde 'buiten de zone van begripniveau' leidde tot meligheid en de slappe lach.
 - * De slappe lach. Veel en vaak. Lang en hard. Nooit meer gehad zoals op Beekvliet.
 - * Helpen verhuizen tijdens weekend van oude naar nieuwe gebouw.
 - * Kaarten in de gangen boven: rikken, toepen.
 - * Volleybal twee tegen twee. Ook om geld: gulden, knaak, quitte of dubbel... letterlijk onbetaalbaar.
 - * Leerlingen die gingen dansen in de Engelse tuin.
 - * Tijdens lunch vloog er eens een gier over, die een leerling bedolf met witte drek.
- Minder leuke herinneringen aan Beekvliet zijn er ook...**
- * We hebben nooit goed leren leren. Er waren slechte docenten bij.
 - * Eenzijdig opgeleid, veel zenden en procedures. Niet actief talen geleerd.
 - * Traumatisch overlijden van klas-/schoolgenoten: Antoon en Rini Kapteijns en Johan van de Westelaken, in 1975 doodgereden door een dronken man. En Harriët van Hinsbergh die in 1976 door groen licht fietste, maar door een militaire colonne werd geschept.
 - * Lange dagen, van 8:30 tot 16 uur en dan nog in studiezaal tot 17 uur (was overigens vaak wel leuk).
 - * Paar gemene leraren maar geen gemene leerlingen, sfeer was erg goed - al vond niet iedereen dat.
 - * Leerling die andere op de 800 m tegenhield omdat zijn klasgenoot moest winnen (is vergeven).
 - * Paradoxe opmerking van de dag: we zijn niets veranderd, behalve Hubert. Die is jong gebleven.

In memoriam Wim Kalb, De Bruggenbouwer

Den Haag, 4 oktober 1935 | Eindhoven, 7 mei 2023

Na een korte periode van ziekte is op 7 mei overleden Wim Kalb, leerling van Beekvliet van 1948 tot 1954 en surveillant in 1965-1966. Zijn uitvaart vond op 12 mei plaats in een volle Sint-Petruskerk in Eindhoven (Woensel).

Door Peter van Overbruggen

Medevoorganger in die viering was zijn goede vriend Frank van Helmond, ook oud-leerling van Beekvliet; hij hield de overweging. Namens de familie sprak neef Casper Kalb een in memoriam uit voor zijn oom. Hun beider herinneringen zijn een belangrijke bron voor mijn nagedachtenis aan Wim. Persoonlijk heb ik Wim pas leren kennen in zijn laatste periode in Nuenen, waar hij na zijn emeritaat (2001) en na de functie als geestelijk adviseur van de KBO (2003-2022) pastor was bij de Broeders van Sint Joannes de Deo in zorgcentrum De Akkers. En toch... had ik onbewust al veel eerder met hem kennisgemaakt. Hoe dan?

De bruggenbouwer

In 2000 verscheen 'Een tijdsbeeld uit Brabant: 1960-2000. Een klas op zoek naar koers.' Dit boek beschreef de levensweg van 19 mannen, nadat zij in 1960 door bisschop Bekkers tot

priester waren gewijd. Toen ik in 2001 dit indrukwekkende tijdsdocument in Tempora Nostra recenseerde, wist ik nog niet dat vijf volle pagina's aan de persoon van Wim Kalb waren gewijd. Ik kon dat ook niet weten, omdat alle beschreven mannen onder een -hen typerende- schuilnaam sprekend werden opgevoerd. Pas nadat ik Wim had leren kennen, wist ik uit deze biografie en karakteristiek af te leiden dat hij die 'bruggenbouwer' moest zijn. Het verhaal van de bruggenbouwer in het bovengenoemde boek was ook een inspiratiebron voor de overweging die Frank van Helmond uitsprak bij het afscheid van Wim. Als eerbetoon aan Wim, voor wie ik een groot respect had gekregen, en ook ten behoeve van de geschiedschrijving van Beekvliet, put ook ik uit zijn 'autobiografie'.

Terug naar af

Na zijn priesterwijding in 1960 kreeg Wim een post als kapelaan in de Theresiaparochie in Tilburg bij een 'enthousiaste en ervaren' collega. Wims uitgangspunt was dat de mensen het goed maakten. Dat pastoraat was echter van korte duur, want in 1965 hadden de surveillanten van Beekvliet hem als geschikte kandidaat-collega op een lijst gezet die bij bisschop Bekkers terecht kwam. Tegensputteren hielp niet en voor Wim voelde deze benoeming als 'terug naar af'. Hij constateerde namelijk dat er op Beekvliet sinds zijn vertrek als

Klassenfoto rhetorica (1954), cours '60 met sterretje

1e rij (zittend): Anton Avontuur, Harrie Prince*, Piet van Bragt, Piet Verschuren, Jos Mangnus, Sief Deelen, Gerard Evers, Jo de Haan*, Cor van Schaijk, Jan van Dinter*, Wim Kok, Herman Wijnhoven*
2e rij: Theo ten Hacken, Jan v. 't Hooft, Piet van de Pluijm, Joke v.d. Meijden*, Jan v.d. Berg*, Piet Rijkers*, Gerard Verbakel*, Wim Kalb*, Frans Vervoordeldonk, Jan Leemans*, Jef Leurs*, Piet v. Rooy, Bert Breuer*, Hein Derks
3e rij: Johan Schoenmakers, Anton v. Teeffelen, Laurens van Vroonhoven*, Jan Geurts, Arnold Claes*, Theo Sluis, Jan Maas, Ad de Bekker, Jan v. Kemenade*, Vic v. Dijk, Wim Vermeer, Harrie Dekkers, Hans Slooff*, Jan van Bijsterveldt*, Jan Peijnenburg*, Jan Graat, Jan v. Dam, Christ Bek*

leerling nog niets was veranderd. Hij voelde zich als een combinatie van politieagent en jeugdleider. Wim zei vanaf de eerste dag tegen zijn collega's dat hij zo gauw mogelijk weer weg zou zijn. Bovendien liet hij weten dat het surveillantschap geen taak was van priesters. Dat vertelde hij ook aan Jan Bluysen, die intussen hulpbisschop was van de zieke Bekkers. Na veertien 'doodongelukkige' maanden wordt Wim weer kapelaan, nu in het Eindhovense stadsdeel Strijp, bij een pastoor die hem als gelijkwaardig beschouwt, ook in de verdeling van taken.

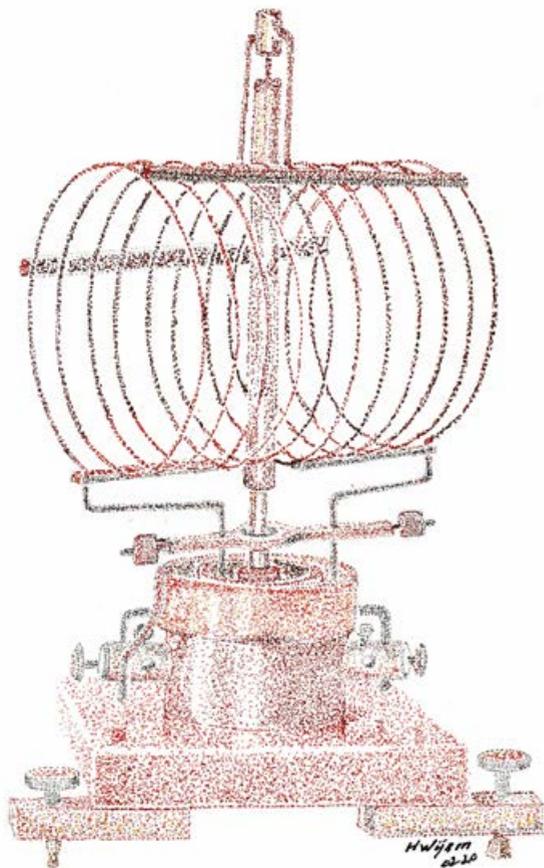
Mensen-mens

Het postconcliaire tijdperk breekt aan met vernieuwingen in de parochies en op het vlak van catechese. In dat laatste werkgebied krijgt Wim een belangrijke pedagogische en leidinggevende taak aan het Katechetisch Centrum Eindhoven. Maar in dat werk, zo schreef hij met eigen woorden, ging men steeds meer beleven dat kerk en geloven niet samenvallen. "Het instituut had afgedaan. Daar had men geen boodschap aan. Maar gelovig zoeken: dat mocht weer." Gaandeweg

begon bij Wim weer het verlangen naar een parochie te groeien. Wim wordt pastoor in het Eindhovense stadsdeel Woensel (Vlokhoven). Dat werk is hem op het lijf geschreven. De pastor Wim was inderdaad een echte herder, een mensen-mens. De 160 kaarten die hij in zijn laatste levensdagen ontving met troostende en dankbare woorden voor 'de lieve man en fijne pastor' die hij was, getuigen daarvan. Natuurlijk heeft Wim -die als een echte familieman het gezinsleven miste- ook crisismomenten gehad. Zijn vriend Frank van Helmond, die tijdens Wims ziekbed iedere avond een bijbelpassage voorlas, verwoordde het zo: "Wim leefde op de breuklijn tussen alleen-zijn in trouw aan (...) zijn gelofte en zijn karakter en begaafdheid als bij uitstek mensen-mens. Doelbewust koos hij ervoor alleen te blijven, om als priester te kunnen blijven functioneren, terwijl hij (...) misschien meer nog dan wij in staat was tot samenzijn, vriendschap, liefde." Op de dag dat Wim in het hospice aankwam en besepte dat het einde nabij was, zei hij: "Het is afgerond en zinvol geweest." Als iemand dit met recht kon zeggen, dan was het deze mensen-mens.

I Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Stroomspoel

Deze keer: demonstratie van een spoel waarvan de draairichting van de windingen duidelijk zichtbaar wordt. De bakjes onderin worden met kwik gevuld en het plasje kwik wordt aangesloten op een spanningsbron. Aan weerszijden van de spoel worden magneten opgesteld. De spoel gaat dan draaien totdat de veldlijnen van zijn magneetveld dezelfde richting hebben als het externe magneetveld. De proef dient om de rechterhandregel voor de veldrichting in een stroomspoel te demonstreren. De rechterhandregel houdt het volgende in: als je een spoel beetpakt met je vingers in de richting van de stroom, is het magneetveld in de richting van je duim.

I Personalia

GEBOREN

Op 26 augustus is Valérie geboren, dochter van Liselotte Snijders (2006) en Felix Pultar.

Op 10 mei is Simon geboren, zoon van Sanne en Ruud de Vaan, broertje van Lucas. Sanne is sinds dit schooljaar als docent klassieke talen werkzaam op Beekvliet.

Op 24 mei is Sjoerd geboren, zoon van Natasja Verberne en Martijn van der Mijden. Natasja is sinds dit schooljaar als docent wiskunde werkzaam op Beekvliet.

OVERLEDEN

Op 7 mei overleed in Eindhoven op 87-jarige leeftijd Wim Kalb (ex. 1954). Hij is in 1960 priester gewijd door mgr. Bekkers, was surveillant op Beekvliet (1965-1966) en in zijn laatste levensperiode geestelijk adviseur bij KBO Brabant. Zie het in memoriam op pagina 48.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

25 jaar geleden, 1998 (zie ook pagina 39): practica in het scheikundelokaal

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2023. De kopij daarvoor dient **vóór 1 augustus 2023** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulst (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl
www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulst (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Dennis Vorstenbosch (2011) en Sjef Smolders (oud-docent en oud-conrector).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

